

Bogoljub

Marec 1939

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

»Slovenski« križev pot! Postni čas je tu. Križev pot je sicer vedno dobro moliti, a v postu ga vendar bolj molimo kakor med letom. Moli ga človek lahko na razne načine, samo da premišljuje Kristusovo trpljenje. Navadno pa se ljudje poslužujejo tiskanega premišljevanja. Med tiskanimi pripomočki bodi priporočen prav posebno najnovejši križev pot, ki ga lahko imenujemo našega, slovenskega. Spisal ga je svetnik J. Kalan. Ima prav lepe, globoke misli in prisrčne molitve. Kjer ga že poznajo, jim je zelo všeč. Kjer ga še ne poznate, se z njim seznanite! Dobi se v tiskarni v Grobljah in po knjigarnah. Cena 2 din.

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev. Pišite na dopisnici upravi »Slovenskega doma« v Ljubljano, naj Vam pošlje nekaj številčk lista na ogled.

Ze čez 30 let

proizvaja Laboratorij Alga na Sušaku

preparat

ALGA

za masažo

Milijoni bolehnih so poskušali v 30 letih uspešnost preparata ALGA. Iz vseh krajev, iz vseh slojev prihajajo dnevno številna pohvalna pisma, v katerih se priznava ugodno in uspešno delovanje preparata ALGA za masažo

ALGA se dobiva v lekarnah, drogerijah in trgovinah. 1 steklenica Din 12.-

Po pošti pošilja:

LABORATORIJ „ALGA“, SUŠAK

† Papež umrje - papeštvo ne

Sveta katoliška Cerkev, mati vseh vernikov — móli za dušni pokoj Pija enajstega, Kristusovega namestnika na zemlji. Rajni veliki papež, ki je vodil ustanovo božjega Učenika 17 let, je umrl 10. februarja 1939.

Ves svet, tudi nekatoliški, je gledal na † Pija XI. z izrednim spoštovanjem, saj si je z nenavadno modrostjo in razsodnostjo, pa s svojim očetovskim nastopom priboril veljavo tudi pri najvišjih oblastnikih sveta.

Težka bremena tlačijo danes državne poglavarje, a še občutnejša in odgovornejša je naloga duhovnega poglavarja vseh narodov osobito v času, ko okuša sveta Cerkev po mnogih državah bridkosti strupenega nasprotovanja pa tudi krvavega preganjanja. Sredi turobnih in usodnih dni se je moral po sklepu božje Previdnosti posloviti izkušeni in preudarni krmar na ladji sv. Petra — papež Pij XI. Tolažba je v tem, da papež umrje, ne pa papeštvo.

Listi in časopisi imajo lahko delo, ko proslavljajo številne zasluge rajnega svetega očeta. Kdo jih ne pozna!?

S krepko in odločno voljo, z bistrim razumom se je ves žrtvoval za ugled svete Cerkve, za okrepitev krščanskega življenja med narodi, za blagor človeštva, ki naj bi svoje časne zadeve uredilo po smernicah socialne pravičnosti in krščanske ljubezni.

Vsekdar je veliki pokojnik poudarjal, naj bi narodi vseh deželá uredili svoje odnošaje tako, da bi bil zagotov-

ljen mir, ta dragoceni dar božji, ki je treba zanj tudi moliti.

Pija XI. bo zgodovina trajno označevala kot očeta Katoliške akcije, ki se čimdalje bolj uveljavlja.

Misijonstvo mu je v znak hvaležnosti za neumorno pospeševanje misijonskega gibanja ter za izredno moralno in gmotno podporo nadelo častni naslov »misijonskega papeža«.

Na pomen in prevažno vlogo, ki jo ima krščanska družina v človeški družbi, je opozoril rajni Pij XI. ves svet v posebni okrožnici.

Na duhovščino je pred leti naslovil posebno očetovsko pismo, ki v njem dokazuje, kako vzvišeno službo izvršuje duhovnik kot srednik med Bogom in ljudmi.

Z vsem ognjem je Pij priporočal in pospeševal ljubezen do evharističnega Zveličarja, zato se je v zadnjih letih tako lepo razvilo češčenje sv. R. T. in presv. Srca Jezusovega.

Ni ga sodobnega vprašanja, ki zadeva življenje katoliškega kristjana, da bi ga rajni papež z bistrim in globokim umevanjem ne bil razjasnil. V to je porabljal številne audience, ki so se vrstile dan na dan. Govoril je množicam z lahkoto v več jezikih in z namernim poudarkom zlasti takrat, kadar je hotel, da se njegov opomin sliši širom sveta in izve tudi tam, kjer je bil najbolj umesten.

V življenjepisu Pija XI. bodo odkazana večja poglavja zgodovinsko važnemu in z uspehom okronanemu

delu za zблиžanje in spravo med Cerkvijo in med italijansko državno vlado. Papež Pij XI. je obnovil cerkveno državo, četudi majhno: »Vatikansko mesto«, kjer uživa vse pravice neodvisnega vladarja.

Ni je službe, ki bi bila tako odlična kot je služba poveljarja katoliške Cerkve, pa je tudi ni službe, ki bi bila tako polna velikih odgovornosti, zlasti če pomislimo, kolikokrat se cilji in namere svetnih oblastnikov križajo ne samo z nadnaravnim smotrom svete Cerkve, marveč tudi s krščanskimi načeli in

nauki, ki jih mora zastopati, čuvati, braniti namestnik Kristusov! Rajni papež Pij XI. je stal na krmilu ladje sv. Petra kot neomahljivo čuvar in varih Kristusovih nauk in izročil.

Ko se vesoljni svet zbira k molitvi za večni pokoj Pija XI., tudi mi kot verni sinovi in hčere svete katoliške Cerkve ne bomo zaostali. Naša goreča želja je, da bi božja Previdnost za težke čase, ki jih doživljamo, poslala kmalu novega, modrega naslednika na stolico sv. Petra. Č.

Sv. Jožef

*O sveti Jožef! Kdo je srečnejši
tukaj na zemlji živel kedaj?
Dete nebeško v tvojem naročju
solzno dolino spreminja ti v raj.*

*Ti si edini Materi božji
ženin deviški skrbno izbran;
kakor okvir si njeni svetosti;
Jezus te ljubi, tebi je vdan.*

*V težkih preskušnjah, molčal in molil,
trpel in z delom služil si kruh.
Tvoja družina — radost nebesom:
Nádnjo počival Sveti je Duh.*

*Mi pa v izgnanstvu često nesrečni
pijemo grenki kelih solzá;
lilije manjka, Jezusa v srcu —
pa je nam v delež: morje gorjá.*

J. Rohotnik.

Sveti Jožef, čisti varuh Device

Ko sta bila prišla Marija in Jožef od zaroke v jeruzalemskem templju v Nazaret in napravila predpisane obiske pri sosedih in znancih, je dejala Marija svojemu možu: »O moj ženin in gospod, spodobi se, da doprine-seva vso hvalo in čast z največjim spoštovanjem našemu Bogu in Stvarniku, Njemu, ki ne pozna meje v svoji dobroti in ki je na naju razodel svoje usmiljenje in dobroto, ko naju je izbral, da bi mu služila.

Dobro vidim, da izmed vseh stvari ravno jaz njegovi visokosti več dolgujem kakor katerakoli, več kakor vse skupaj. Zakaj zaslužila sem manj kakor druge stvari, prejela pa sem iz njegove tako darežljive roke več kot vse. Že v nežni starosti mi je božja luč razodela plehkost in minljivost vsega, kar vidijo oči. Zato sem se Bogu posvetila z večno z a o b l j u b o, da bom ohranila č i s t o s t telesa in duše. Njegova lastnina sem in ga priznavam za svojo žena in gospoda z neomahljivim sklepom, da mu bom zvesto ohranila čistost.

Zato želim, da bi mi ti, moj zapovednik, pomagal spolnjevati ta moj sklep; v vsem drugem pa ti bom najzvestejša in najskrbnejša

služabnica vse dni življenja. Potrди, o moj ženin, ta sveti sklep in daj mu še večjo moč s tem, da se sam odločiš za isto stvar! Tako se bova darovala Bogu v prijetno žrtev in sprejel naju bo kakor vonj blagodišečega kadila.«

Te besede najsvetejše neveste so najčistejšega ženina Jožefa ganile do globin bogu-vdane duše. Odgovoril je:

»Ko si mi zdaj razkrila svoje misli in čiste sklepe, si presunila in odprla moje srce. Nisem ti ga hotel odkleniti, dokler nisem spoznal tvojega.

Tudi jaz dobro vem, da sem pred Gospodom vseh ustvarjenih bitij največji dolžnik; zakaj že zdaj me je s svojo lučjo priganjal, da sem ga odkritosrčno ljubil. Zato vedi, moja zapovednica, da sem tudi jaz, ko mi je bilo dvanajst let, obljubil Gospodu, služiti mu v večni čistosti. Zdaj pa potrjujem to zaobljubo nanovo, da ne bom oviral tvoje. Da, pred Vsemogočnim zaobljubljam, da te bom podpiral, kolikor mi bo mogoče. Tako mu boš služila z vso čistostjo in ga ljubila, kakor želiš. Z božjo milostjo hočem biti tvoj najzvestejši služabnik in spremljevalec, in te prosim, sprejmi mojo

čisto željo, da bi me imela za brata in da bi nikoli ne imela nobene druge ljubezni kakor tisto, ki si jo dolžna Bogu in za Bogom meni.»

Med tem pogovorom je Najvišji iznova utrdil srce svetega Jožefa v sveti čistosti, pa tudi v sveti čisti ljubezni do najsvetejše neveste Marije. Marija pa je sladko večala to ljubezen z nepopisno modrim vedenjem, s katerim si je srce svojega ženina popolnoma osvojila.

Oba zakonska sta čutila božjo moč, s katero je vsemogočna roka delovala v njunih najsvetlejših in najčistejših dušah. Svetemu Jožefu pa je Najvišji podelil novo čistost in gospostvo nad naravo in njenimi strastmi, tako da je služil svoji nevesti Mariji z novo in čudovito milostjo brez odpora in brez vsakršne poželjivosti.

V mladosti se je bil sv. Jožef naučil tesarstva, ker je to čisto pošteno in primerno rokodelstvo; zakaj bil je reven. Zato je zdaj nevesto vprašal, če ji je prav, da ostane pri tem rokodelstvu: lahko bi tako njej sami služil in še za reveže kaj pridobil. Modra Devica se je z Jožefovo namero strinjala; le v tem se nista mogla takoj zediniti, kdo bo predstojnik in bo drugemu zapovedoval. Zmagala

je Marija. V vsem je hotela biti poslušna svojemu možu.

Razsvetljen z novo nebeško lučjo je spoznal sv. Jožef čudovite lastnosti svoje neveste Marije: njeno nenavadno razumnost, ponižnost, čistost in vse kreposti, ki so daleč presegle vse, kar je bil slutil. Ostrmel je v svojem srcu, zavriskal pred Gospodom in ga hvalil in slavil, ker mu je brez njegovega zasluženja podaril tako tovarišico in nevesto. In da bi bilo to božje delo v vsakem pogledu popolno, je Bog tako uredil, da mu je nebeška Kraljica s svojo prikaznijo zbudila spoštovanje, ki se ne da popisati z nobenimi besedami. Z njenega kraljevskega obličja je sijala neka prečudna božja luč in neko nepopisno veličastvo, še vse drugače kakor z obraza Mojzesa, ko se je vračal z gore Sinaj; saj je Marija brez prenehanja bivala na božji gori.

Na ta temelj je Bog zgradil zakon in družinsko življenje najsvetejše device Marije in svetega Jožefa. Najvišji je vsakega izmed njiju na najprikladnejši način pripravil za nalogo, za katero ga je bil izbral.

Duhovno gledanje Marije Agredske, španske redovnice. († 1665.)

J. Š.

Bogat dar

Duhovna zapuščina Pija XI.: Dodatne molitve po tihi sveti maši, ki jih opravljajo verniki z mašnikom vred že precej let sem, imajo posebno važen pomen in razlog, zato jih je pa sveta Cerkev obdarila z bogatimi odpustki. Verniki, ki po sv. maši, pri kateri so bili navzoči, z mašnikom kleče odmolijo omenjene molitve, prejmejo odpustek 10 let. (Pij XI., 30. maja 1934.) Poseben odpustek 7 let je dovoljen za trikratni zdihljaj »Presveto Srce Jezusovo — usmili se nas!« (Pij XI. 18. marca 1932.); za zdihljaj »Odrešenik sveta — reši Rusijo« — pa 300 dni. (Pij XI., 24. novembra 1924.)

Kakor imajo nekateri malo umevanja za odpustke sploh, še manj pa zanimanja in vne-me, tako opažamo, da jih je mnogo, ki pravkar naštete odpustke zanemarjajo in hite iz cerkve, dasi se jim nikamor ne mudí. Res je, da je maša veljavna brez teh molitev; toda ker je priložnost tako blizu in so pogoji za znatne odpustke tako lahki, bi mogli dolžiti nemale lahkomišljenosti vse, ki se brez vzroka odtegujejo. Pomudimo se v cerkvi po sveti maši že zastran lastnega duhovnega dobička še toliko časa, da bomo z mašnikom kleče, glasno, skrušeno in z namenom, da se udeležimo milosti odpustkov, opravili predpisane molitve.

Povzdigovanje

*Pozvanjaj zvonček drobní,
v tišini sveti poj,
strmé v skrivnost najglobljo
zataplja duh se moj.*

*Telo čistejše, lepše
od sonca Mu blesti,
v posodi pozlačeni
žari presveta kri.*

*Gospod se nam daruje
kot nekravi dar
in hoče, da k Ožetu
ga revna dviga stvar.*

*Več zvonček ne pozvanja,
a prestol je oltar,
na njem kraljuje tiho
vesoljstva Gospodar.*

Franjo Neubauer.

Vzor dekliške katoliške dejavnosti

Med nami je toliko ljudi, ne samo mož in fantov, ampak tudi žená in deklet, ki ne morejo razumeti, kaj je prav za prav Katoliška akcija ali dejavnost. Kratko življenje in delovanje mladostne učiteljice Marjete Lekeux (Leké) ti to pojasni s sončno lučjo.¹

Rodila se je Marjeta l. 1892. v mestu Arlon v južni Belgiji. Njena mati, prav tako učiteljica na višji dekliški šoli, je bila tudi prva učiteljica naše Marjetice. Kot izvrstna katoličanka je učila svoje otroke predvsem velike umetnosti — žrtvovati se za druge. To se ji je posrečilo pri večini otrok — bilo jih je 10 — najsijajneje pa pri Marjeti. Ta je postala z 19. letom ljudskošolska učiteljica najprej v domačem mestu, pozneje pa v Lüttichu, obmejni trdnjavi proti Nemčiji. Vse svoje delo in življenje je tudi kot učiteljica usmerila v soglasju z Gospodovo besedo:

»Iščite najprej božje kraljestvo!«

Njen razred je bil vselej in v vsem najboljši. Takoj prvo leto svojega učiteljevanja je pa že delala tudi poizkuse v službi ljubezni do bližnjega. Pomagala je z vsemi silami svoje mlade duše duhovnikom, ki so bili ustanovili Flamsko društvo za reševanje ubogih flamskih delavcev, posebno rudarjev, ki se jih je bilo priselilo kakih 50.000 v lüttiško okolico. Kot izvrstna pevka in igralka na klavir je prevzela tudi vodstvo pevskega zbora in godbenikov. Oboje pa, društvo in pevski zbor z orkestrom, ji je bilo le pripravna mreža, s katero je lovila duše za Boga. Lovila je na stoto različnih načinov — saj je rešila časno in večno nad tisoč propalnih proletarskih družin! Evo vam tukaj en sam zgled, in jasen vam bo način, kako je pridobivala duše Marjeta Lekeux, jasno pa tudi, kaj je KA.

V razpali predmestni baraki Lütticha je ležal v velikí nizki sobi mož, hropeč na svojem ležišču. Toda bolniški sobi ni bil ta prostor prav nič podoben. Če si hotel noter, si moral z vrati najprej odriniti cel kup cunj in druge navlake vstran, v nos pa ti je udaril zoprni duh. Velika kadunja sredi sobe ti je vzbujala predstavo, da si v pralnici. Dva otroka z razkuštranimi lasmi in golimi bedri sta kobacala po umazani vodi, v kateri je ležalo namočeno perilo.

Pri peči je stala telebasta, zaspana ženska; pripravljala je obed in se ni zmenila niti za strahotni nered, niti ni kazala najmanjšega

¹ Beri knjigo »Margrit«, ki jo je spisal v francoščini njen lastni brat, frančiškan p. M. Lekeux, je pa prevedena v nemščino in jo je želeli tudi v slovenščini. Dobiš jo v Jugoslovanski knjigarni.

sočutja za jetičnega bolnika, ki je hropel v kotu.

Mož je ležal v umazani postelji, ki se je popolnoma prilegala k ostali nečedni mešanici perila, kuhinjske posode, lesenih cokelj in polomljenih stolov. Bil je še mlad, poteze na obrazu so kazale neko nežnost. Celokupni izraz prozornega obraza z venkaj štrlečimi čeljustnicami, ki je že nalikoval mrtvaški glavi, je bil osredotočen v očeh, dveh velikih, temnomodrih, razumnih in nežnih očeh, ki so strmele iz vdrtih votlin v praznoto.

Nenadoma se strese, v prsih začuti napad za kašelj in roka mu šine krčevito proti grlu, da bi zatrla napad.

»Liza!« zahrope s težavo, »Liza... vrata!«

Žena se ozre proti napol odprtim vratom, zamrmra svoj »hm-m!« in skomizgne. Ledena megla se je valila v gostem toku preko tal prav tja do postelje. Tedaj se je začelo kašljanje. Revež se je dvignil v postelji in sedel z zaprtimi očmi, z rokama pa je pritiskal na boleče prsi. Slednjič je bil napad pri kraju; bolnik si je otrl z okrvavljenim, lepkim robcem pot s čela in ležal dolgo časa nepremično, sključen sam vase, hropeč in z grozo strmeč na kostnjaku podobno nogo, ki je gledala izpod odeje.

»Liza!...«

»Kaj češ?« je malomarno vprašala žena — vrata je bila zaloputnila — in ga gledala, obe roki opirajoč v bok. Bila je majhna, debela oseba v skrajno zanemarjeni obleki, obraz pa ji je bil čmern in vel. Bolnik jo prime za roko in jo stiska s svojimi vlažnimi, vročimi prsti.

»Liza!... ponavlja s prosečimi pogledi tepenege psa in se poskuša smehljati.

»Ti se neprestano razodevaš!« se huduje neprijazna žena.

Tedaj izpusti mož njeno roko in — žena se vrne zopet na svoje mesto pri peči, kjer je mnogokrat presedela po cele ure in gledala naravnost predse. Bolnikovi pogledi so obupno drseli preko umazanih sten, perilne kadunje, raztrganih otrok, preko vrat, ki so se bila spet odprla — vsepovsod v sobi nered — in dve trpki solzi sta mu spolzeli preko upalih lic. Jokajoč se je zgrudil nazaj med blazine, dušil ga je nov napad.

»Vincencijeva družba bi tudi že lahko poslala kakega človeka pogledat,« je renčala ženska, ko je prenehal kašelj.

Bolnik je hotel odgovoriti, pa ga je kašelj motil.

Neki gospod, ki se mu je pa vselej zelo mudilo, je prinesel vsak teden od te družbe po eno nakaznico za kruh in eno za premog;

ostajal je redno pri vratih, ker se je pač bal nalezljive boleznin in se mu je gabil slab zrak v sobi. Časih pa je prišel starejši gospod, ki ni bil tako bojazljiv; ta je stopil v sobo, pozvedoval tako na splošno o potrebah družine in o bolnikovem stanju, pri odhodu pa izrekel vselej nekaj tolažilnih besed. Pa kaj so mogli opraviti ti dobri sinovi sv. Vincencija? Kdo je mogel olajšati veliko, globoko bolečino, ki mu je trgala srce? Katera roka je bila sposobna ozdraviti to rano?...

Mrak se je spuščal na zemljo, ta najotožnejša ura za bolnike. — Nekdo potrka na vrata.

»Noter!« zagolči žena.

Mlada deklica se prikaže v odprtini.

»Ali sem prišla prav, k Frankenovim?«

»Prav.«

Obiskovalka se je približala bolniški postelji.

»Dober večer, gospod Franken! Gospod župnik me pošilja k vam. No, kako vam je že kaj?«

»No... kakor pač bolniku, gospodična. Vi ste zelo prijazni... jaz...« — kašelj, strahoten kašelj ga je pričel spet daviti, divje trpinčiti, da je človeku trgalo srce.

»Vas muči tudi mrzlica,« dé obiskovalka; »tukaj imam nekaj dobrega za vas.«

Iz ročne torbice vzame lep grozd in kakor skrbna mamica mu vtika v usta jagodo za jagodo. Nato potegne ven še steklenico in nalije bolniku polno kupico, da jo izpije.

»Pozneje boste zvrnili še eno.«

»Hvala, hvala...« šepete bolnik, ko čuti, kako mu polzi kot oživljajoč val po vsem telesu. — V sobi se je stemnilo.

»Moram po petrolej,« zastoka Liza in odide.

Mlado dekle se vsede na gugaljoč stol poleg postelje.

»Kako vam je teknilo?« vpraša nežno in ljubeznivo.

»O, bolje, bolje, hvala. Toda« — nadaljuje po kratkem odmoru — »revščina, revščina, dobra gospodična, velika revščina... Le pogledajte malo naokoli, če ni pri nas, da se Bogu usmili.«

Prenehal je in zaprl oči, nato pa nadaljeval kakor v sanjah:

»Bolnik bi moral vendar ležati v prijazni, svetli sobi, ki je lepo topla in snažna, z zastori ob oknih in s cveticami... oh, kako rad imam — cvetlice!... A pogledjte to sobo — kakšna revščina!... Ko bi imel jaz dobro oskrbo, mislim, da bi jo izvozil, morebiti... toda ne, zdaj je prepozno. Moja pljuča so pri kraju... ali slišite?... — in pokazal je na hropeče prsi, v katerih je rožljalo, kot bi se

premetaval kremenčast grušč. — »In potem onale dva mala! Nesrečna črviča! Ali ni, da bi se človek razjokal?! O moj Bog, moja uboga, uboga otroka! Vajin očka vama je hotel ustvariti lepo življenje! In zdaj je tako pri kraju, vajin očka!«

Po novem napadu ga je položila Marjeta spet v blazine in ko se je nagnila čezenj, da mu s svojim belim, čisto svežim robcem osuši čelo, je čutil, kako so kapljale njene solze na njegove oči. Jokala je...

On pa je vzel njeno roko in jo prisrčno stisnil, poln hvalečnosti za njeno dobroto.

Marjeta se je zopet vsedla in molčala. V poltemi je videl bolnik samo njeno črno obleko z belim ovratnikom, pod širokim klobukom pa sta se svetili dve veliki, temni, krotki očesi. Bolnik se je pogreznil v njen pogled kakor v nebeško prikazen in se blaženo smehljalo. V blagodejnem sproščanju, ki ga je obšlo, je mislil, da se mu je prikazal angel, dobri angel noči, da mu olajša trpljenje.

»Hvala, hvala,« je zašepetal in vsa grenkost je bila za trenutek pozabljena.

Tedaj prične Marjeta s tihotnim, melodičnim glasom pripovedovati o rajju, o trpljenju, o upanju in ljubezni, o trpečem Zveličarju in o nepopisni sreči tistih ljudi, ki trpe iz ljubezni do Njega.

»Glejte!« je rekla in mu pokazala lepo razpelo; »glejte, kako je bil trpinčen ubogi naš Zveličar. Zato moramo biti pa tudi mi pripravljani, da kaj potrpijo zavoljo njega, ali ne? Njega ni nihče tolažil, On pa ljubeznivo tolaži vsakega, ki trpi iz ljubezni do Njega... Oj, kako lahko je prenašati bolečine v Njegovem naročju, na Njegovem srcu!... Trpljenje premine, a zasluženje trpljenja ostane za vedno.«

»Da... da... je šepetal bolnik in božal s prstom bakreno razpelo, ki se je svetilo v temi. In zazdelo se mu je, da čuti, kako Jezus zemeljsko trpljenje, ki ga je bil vzel nase v pasijonu, naklada iznova na svoje rame, njegovo pa lajša. V duši mu je vnovič vzcvetela pobožnost, vera njegove mladosti, vzbujena po besedah, ki jih je bil pravkar slišal, besedah, ki niso bile samo golo besedičenje, ampak izraz življenja, polnega božje ljubezni. Prvikrat po dolgem času se je čutil zopet srečnega.

Ko se je Marjeta poslavljala, jo je vprašal, kako ji je ime.

»Ime mi je Marjeta,« je odgovorila, »Marjeta Lekeux«. Stanujem nedaleč od tukaj; na hesbejski cesti.«

»Ali boste... ali boste zopet prišli, gospodična Marjeta?«

»Seveda bom prišla; jutri popoldne sem prosta, takrat vas obiščem, če boste pridni.«

*

Naslednji dan popoldne.

»Dober dan, ljuba gospa! Dober dan, gospod Franken! — Glejte, kaj vam pošilja ljubi Bog!«

Na bolnikovo posteljo položi šop vrtnic, svežih rož, ki jih je bila v tem letnem času gotovo drago plačala. Obličje bolnikovo se je kar spremenilo, ljubeče je božal vrtnice in dolgo vsesaval njih vonj. Samo z očmi se ji je mogel zahvaliti, tako močno je bil ganjen.

Medtem se je pričel v hiši drug, nič manj ganljiv prizor. »Gospa Franken,« reče Marjeta, »danes imava čas, danes bova enkrat pošteno počedili, kajne? — Glejte, tukaj zraven je dovolj prostora za pralno kadunjo. V hipu je izginila posoda iz bolnikove sobe, na veliko žalost obeh otrok; eden je pričel celo na ves glas tuliti, toda kos čokolade je kmalu oba potolažil.

Marjeta si je opasala predpasnik, ki ga je bila pobrala na tleh in je bila videti v njem kot mična pepelčica. Ni si lahko misliti kaj ljubkejšega, kot je bila naša Samaritanka, ko je tako opremljena pridno sukala metlo, krtačo za drgnjenje in cunjjo. Liza, kar trda od samega začudenja ji je brez besedice pustila, da dela, kar hoče; polagoma se je celo tudi sama predramila in vse je kazalo, da se je tudi nje lotilo veselje do dela; pospravljala je in drgnila in snažila tudi sama. To pa s tako gorečnostjo in vnemo, ki bi je noben človek, ki jo je poznal, nikoli ne pričakoval.

»O, gospodična!« je rekla, videč kako Marjeta z razpuščenimi lasmi in potnim čelom ožema umazano mokro vrečevino; »pustite vendar to, to ni delo za vas. Jaz...«

Vesel smeh je bil Marjetin odgovor.

»Toda, dobra gospa, Mati božja je tudi opravljala taka dela in Jezušček sam ji je pomagal prinašati škafe vode. Postati jima moramo podobni.«

Zvečer ne bi bil nihče več spoznal nekdanje sobe. Vsaka stvar je bila na svojem mestu, ob oknih so visele zavese, tlak se je prikazal na dan. Otroka, ki se zaradi izginule kadunje še vedno nista čutila prav po domače, sta sedela pri mizi in obračala vso svojo pozornost zdaj na lepe slike, zdaj na maslene preste, ki jima jih je bila darovala Marjeta.

Bolnik ni mogel ves čas niti besedice spraviti iz sebe. A ko je stopila »usmiljena sestra« k njemu in se ji je hotel zahvaliti, je udušil jok veselja njegov glas.

Drugi dan je prišla Marjeta zopet z zavoji tapet (lepo slikane velike papirnate pole, ki z njimi pokrivajo stene, namesto da bi klicali sobnega slikarja) in s tapetniško krtačo. Z Lizino pomočjo je izvršila tapeciranje

sama in zvečer so bile prej tako grde stene prevlečene z belimi in rožno-rdečimi cvetnimi šopki. Izbrala je nalašč zelo lep in prijeten vzorec, kajti bolnik je imel čut za umetnost in lepoto.

Drugikrat je prišla v hišo postelj za oba otroka, nato pa žimnica in sveže posteljno perilo za bolnika. Če ni imela časa sama — saj je morala pomagati tolikim bolnikom! — je poslala mater, ki je prinesla jajec ali drugih potrebščin. Ta je ob priliki odkrila v sveže urejeni sobi Marjetin plašč, drugikrat njeno odejo, v tretje njene igrače in druge stvari. A ni se čudila; bila je že vajena takih stanovanjskih sprememb Marjetine lastnine.

Nekega dne sedi Marjeta ob postelji bolnika, ki je bil že do smrti izčrpan.

»Gospodična Marjeta,« spregovori bolnik, »kadar gledam, kako ste vi dobri, in če si potem rečem, da je ljubi Bog še boljši, kakor pa vi, potem kar ne vem, kako naj bi se Mu zahvalil... in takrat se me poloti silna želja, da bi umrl in bi Ga videl.«

Bolnik umolkne in dolgo časa opazuje stanovanje, ki so ga bile njene nežne roke popolnoma spremenile, bele zavese ob oknih, zlatoobkrožene slike na stenah, lepe cvetlice v vazi poleg sebe, umita in čedno oblečena otroka. Nato pa se sanjavo zagleda v daljavo in šepetaje komaj slišno:

»Zdaj, ko ste mi obljubili, da se boste zavzeli zanj, lahko mirno umrjem. Potem mi ne bo treba več trpeti. Mislim, da zdaj lahko odidem; veselim se večne domovine, o kateri ste mi tolikrat govorili.«

»Ko boste pri Bogu, povejte mu, prosim, da Ga... da Ga tudi jaz... zelo, zelo ljubim.«

Solze so ji stopile v oči pri teh besedah.

»O, jaz vem, da Ga ljubite, zato ste tako dobri. Kako bom tam gori molil za vas! Že zavoljo tega se veselim smrti.«

Umrli je prve dni spomladi. Ko ga je prejšnji dan obiskal pater N., dušni voditelj Marjetin, je bil bolnikov glas le še hripavo, pretrgano šepetanje.

»Gospod!« je zdihoval s težavo; »gospod... veliko sem trpel v življenju. Toda ljubi Bog... mi je poslal angela, ki mi je pokazal... kako dobra reč da je trpljenje. Odkar je prišla ona, vem zopet, kaj se pravi biti srečen... ona je angel... moja zadnja misel bo pri njej. Da, dober angel je... od ljubega Boga...« Še enkrat je ponovil s srečnim smehljajem: »Dober angel...«

To so bile njegove zadnje besede.

Leto potem je odšel tudi »dobri angel«, ki je rešil v kratkem času štirih let časne in večne nesreče nad tisoč družin, za njim k Bogu. Marjeta Lekeux je umrla, komaj 23 let

stara, kot prostovoljna žrtev za svoje tri brate, ki so bili v bojni črti, na pepelnično sredo, 8. marca 1916. brez najmanjšega znamenja kake bolezni. Na dan pogreba je bilo na moč slabo vreme, snežilo je. A pokop je bil zma-

goslaven spreved, v katerem je bilo na tisoče revežev, delavcev, ženâ brez klobuka, ki so stali jokajoč v snegu, s cveticami v rokah ob grobu, ki je sprejel telesne ostanke njihovega »dobrega angela«.

Prof. Fr. Pengov.

Naš Kralj naj živi!

Himna za kongres Kristusa Kralja.

*Na noge, narodi vsi!
Iz spanja se predramite,
v armado našo vstopite:
Kristus, naš Kralj naj živi!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.*

*Sovražnik stega roke:
vso zemljo hoče imeti
ji Kralja Kristusa vzeti,
duše pahnuti v gorjé.
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.*

*Ne damo Tebe nikdar,
naš Kralj, za ceno nobeno!
Prisego kličemo eno:
Vekomaj naš si Vladar!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.*

*Preliti hočemo kri,
življenje Ti darovati,
Ti vedno zvesti ostati.
Kristus, naš Kralj naj živi!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.*

P. Krizostom.

Molitev za Katoliško akcijo

Delo za Katoliško akcijo je tako potrebno in nujno, da se ne sme nič odlašati. Ko je sv. oče ves katoliški svet pozval v Katoliško akcijo, bi bilo že takoj povsod treba laičnih apostolov, ki bi nemudoma začeli izvrševati tako potrebno nalogo pokristjanjenja današnjega Bogu odtujenega sveta. A če takih apostolov med nami še ni, začnimo vsaj s pripravami, da jih bomo polagoma dobili. To pripravo za Katoliško akcijo v Sloveniji vrši »Molitvena pomoč«, ki se tako imenuje zato, ker je njena najvažnejša naloga molitev za Katoliško akcijo.

O tej molitvi se je treba nekoliko natančneje porazgovoriti. Vsaka molitev je dobro in zaslužno dejanje, ni pa vedno tudi apostolsko delo. Cerkev pa hoče, naj bo delo, ki ga opravlja Katoliška akcija, apostolsko. Zato naj bo tudi molitev za Katoliško akcijo apostolsko delo, ki je v skladu z apostolskimi nalogami katoliške Cerkve v današnjem svetu. Za te namene je potrebna javna in skupna molitev, ki naj bo tako organizirana, da se bo ločila od vsake druge splošne molitve. Zato se n. pr. zasebna molitev posameznih vernikov ne more smatrati za tisto duhovno pomoč, ki naj jo »Molitvena pomoč« daje Katoliški akciji.

Pa tudi skupna molitev v cerkvi naj se tako vrši, da ne bo kar nasplošno češčenje sv. Rešnjega Telesa ali molitev za namene sv. Cerkve, ampak naj bo vedno določena in namenjena eni ali drugi apostolski nalogi svete Cerkve. Tega določenega namena naj se vsi člani »Molitvene pomoči« dobro zavedajo, da bodo razumeli in čutili, kako potrebno je za tisti namen moliti. V molitvi se človek z Bogom pogovarja. Čim bolj pa določim, kaj hočem z Bogom govoriti, čim bolj vse misli in prošnje naravnam na eno gotovo zadevo, ki zanjo prosim Boga blagoslova, tem bolj bo tudi mene molitev prevzela, da jo bom opravil kar se da zbrano in z vsemi močmi svojega duha in srca.

Molitev bodi apostolsko delo!

Prelep je vzvišen namen Katoliške akcije, ki organizira vernike zato, da bi pomagali in sodelovali pri tistem apostolatu, ki ga mora vršiti Kristusova Cerkev. V Cerkvi, ki jo je Kristus ustanovil, je prav važno delo molitev. Molitev je lahko prošnja, zahvala, zadoščenje, češčenje, ki ga v mislih in besedah izražamo Bogu. A vse delo v Katoliški akciji mora biti apostolat, zato naj bo tudi delo molitve apostolsko.

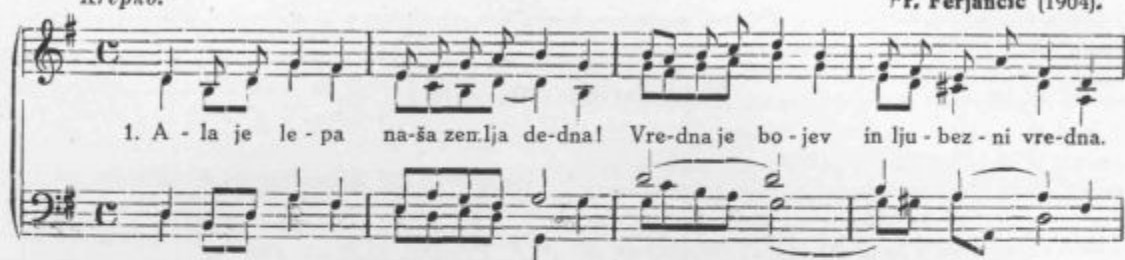
Mati na Brezjah.

(† Dr. J. Ev. Krek.)

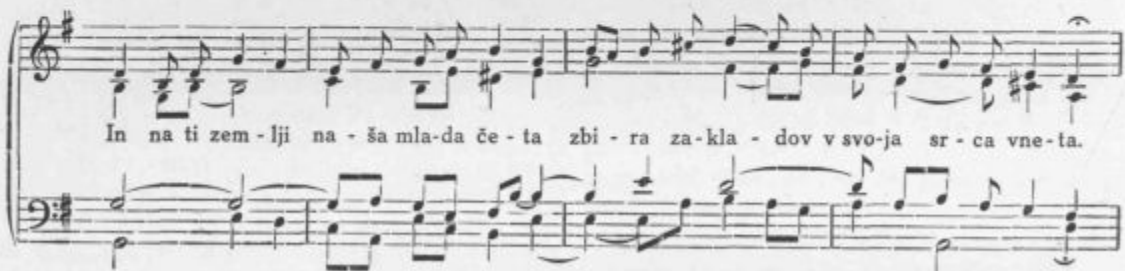
Enoglasni zbor s spremljevanjem.

Krepko.

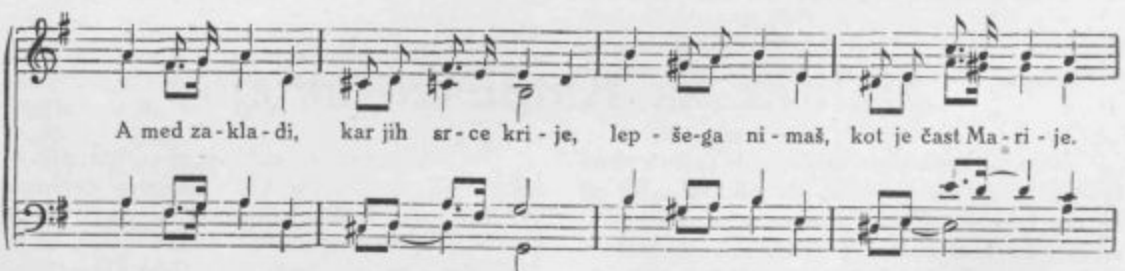
Fr. Ferjančič (1904).

1. A - la je le - pa na - ša zen.lja de - dna! Vre - dna je bo -jev in lju - bez - ni vre - dna.

In na ti zem - lji na - ša mla - da če - ta zbi - ra za - kla - dov v svo - ja sr - ca vne - ta.

A med za - kla - di, kar jih sr - ce kri - je, lep - še - ga ni - maš, kot je čast Ma - ri - je.

p počasneje
Ma - ti na Brez - jah, vsli - ši zveste si - ne: Bo - di Kra - lji - ca na - še do - mo - vi - nel

2. Ala so dobre matere slovenske! Srčnosti moške, nežnosti pa ženske.
V žrtvah neutrudne sejejo v težavi semena vere, upanja, ljubavi.
A kar je mater na slovenski trati, milše je nimaš, kot je božja Mati.
Mati na Brezjah, vsliši zveste sine: Bodi ti mati naše domovine!
3. Ala so krasne naše božje hiše, mir in veselje v njih nam duša diše:
Venčajo gore, zaljšajo doline, kras so nebeški naše domovine.
Cerkve slovenske pa krasnejše ni je, kot je na Brezjah božji hram Marije.
Mati na Brezjah, vsliši zveste sine: Bodi Kraljica naše domovine!
4. Naši očetje semkaj so hodili, Materi božji sveti hram zgradili.
V sroca vsadili nauk so nam blagi: Tam kjer je Mati, tam je dom naš dragi.
Evo na Brezjah Mati nam kraljuje, v svojem nam domu blagoslov daruje.
Mati na Brezjah, vsliši zveste sine: Bodi Kraljica naše domovine!

Apostolsko delo imenujemo delo in žrtve za druge, za spreobračanje in zveličanje duš, za razširjanje Kristusovega kraljestva. »Molitvena pomoč« hoče vršiti to delo z molitvijo in žrtvovanjem vernikov za druge. Koliko truda in pouka je bilo treba po katoliškem svetu pa tudi pri nas, da smo začeli spoznavati važnost in potrebnost Katoliške akcije. Dolgo se nismo zavedli apostolskih dolžnosti; tuj nam je bil apostolski duh, ki diha iz Jezusove velikodušniške molitve: »Oče, razodel sem tvoje ime ljudem, katere si mi dal od sveta ... Besede, ki si mi jih dal, sem dal njim ... Zanje prosim. Ne prosim za svet, ampak za tiste, katere si mi dal, ker so tvoji ... A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi v me verovali ... Oče, hočem, naj bodo tudi ti, katere si mi dal, z menoj tam, kjer sem jaz: da bodo gledali mojo slavo, ki si mi jo dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta.« (Jan 17, 6—26.)

Ali ni ta Jezusova molitev najlepši zgled apostolske molitve in apostolskega žrtvovanja za druge? Gibalo vsakega apostolskega dela mora biti ljubezen; na eni strani ljubezen in trud za čast božjo, na drugi strani pa ljubezen do bližnjega in zavest, kako neprecen-

ljivo vrednost ima vsaka duša. Apostolsko navdušen človek bo torej z lahkoto pogrešal svet in njegove prijetnosti. Z živo in dejavno vneto se bo posvetil v molitvi in žrtvovanju slavi in moči božjega kraljestva. Krščanstvo, ki naš pogled s tega sveta dviga v brezmejna nebesa in neskončno večnost, budi v našem srcu apostolsko navdušenje, ki nas iz ozkih meja naše lastne osebe vodi v širni delokrog Kristusovega kraljestva na vsej zemlji, da bomo iskreno molili in se nesebično žrtvovali v delu za zveličanje duš. Podlaga in nenadomestljiv temelj, ki mora na njem stati naše krščanstvo, je molitev. Apostolska molitev in žrtve, dobra dela v duhu apostolstva so prvi znaki, ki kažejo, da razumevamo duha Katoliške akcije. Ako je dandanes upravičen kateri izmed očitkov, ki zadevajo katoličane, je lahko upravičen zlasti ta, da doslej nismo imeli živnega in dejavnega apostolskega duha ali vsaj mnogo premalo. Zato si ga privzgojimo s Katoliško akcijo, najprej z apostolsko molitvijo pri »Molitveni pomoči«.

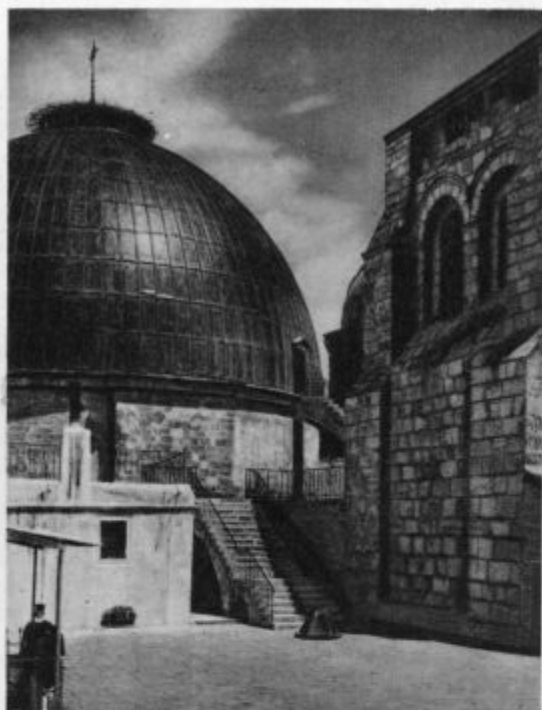
Tudi v molitvi se držimo načrta!

Vedno bolj prihajajo ljudje do spoznanja, da se delo najbolje opravi, ako delamo po določenem, za vse veljavnem načrtu, ne vsak po svoje, enkrat eden, pa spet drugi, zdaj to, zdaj ono. Ako je delo brez reda in načrta, ako ni organizirano, se slabo obnese. Take skušnje je dobro uvaževati tudi v duhovnem življenju. Zato organizirajmo tudi duhovno pomoč za Katoliško akcijo, apostolsko molitev. Postanimo člani »Molitvene pomoči«, da bomo redno spolnjevali tista pravila, po katerih ta organizacija deluje.

Glavno njeno delovanje so skupne tedenske molitvene ure. Potrebne so zato, ker za apostolsko delovanje v sv. Cerkvi potrebujemo najprej božjega duha in razsvetljenja. Bog je tisti, ki nam bo dal prave misli, moč in voljo, da bomo delo za božje kraljestvo mogli prav vršiti. Ako hočemo delati za zveličanje duš, moremo le Boga moliti in prositi, naj blagoslovi naše delo. To molitev je treba opravljati redno vsak teden ali vsaj na 14 dni, ne le včasih ob kakšni posebni priliki. Ako se držimo reda in določenega načrta, se nam bo apostolska molitev zdela vedno bolj potrebna in važna; če bi se je pa udeleževali le redkokrat, se bomo vedno manj zanimali zanjo. Od-

Kapela božjega groba

Kupola božjega groba

ločimo se torej, da bomo za namene Katoliške akcije redno in stalno sodelovali z živim zanimanjem in tako pokažimo, da hočemo katoliški Cerkvi pomagati v njeni celotni nalogi.

Dandanes beremo o tako imenovanih totalitarnih državah. To pomeni, da država zahteva od vsakega posameznega državljana in od vseh skupaj, da morajo v vseh stvareh popolnoma služiti le državnim koristim, ki so na vseh področjih človekovega delovanja na prvem mestu. Tako v celoti moramo mi katoličani služiti svoji duhovni organizaciji, katoliški Cerkvi, in njenim apostolskim namenom. To utrjuje katoliško zavest in budi delavnost. Da je vse to med nami še premalo živo, je vzrok tista brezbriznost, ki jo je rodil liberalizem. Čas je že, da se zavemo teh velikih napak v pojmovanju krščanstva, katerih smo se navzeli iz javnega mišljenja, ki krščanstvo tako ponižuje in prezira njegovo vzvišeno poslanstvo. Spet začnimo celotno, totalitarno izvrševati vso postavbo Gospodovo, iz celotnega osebnega krščanstva podprimo s svojim delom, zlasti z molitvijo, apostolske namene sv. Cerkve, da bo mogla svetu prinesiti blagoslov svojega nadnaravnega poslanstva. Duhovno bogastvo katoliške Cerkve in njeno nenadomestljivo pomoč pri reševanju današnjih življenjskih vprašanj je treba mnogim ljudem spet znova odkriti in razložiti. Cerkev bo pri tem delu potrebovala veliko delavcev, apostolov, ki bodo za to nalogo navdušeni. Kot člani »Molitvene pomoči« molimo in zopet molimo!

Molimo vsakikrat za določen namen!

Splošni namen »Molitvene pomoči« je, da izprosi z molitvami in žrtvami božjo pomoč za Katoliško akcijo, kakor jo želi Cerkev. To je gotovo dober in vzvišen namen, ki mu ne more nihče ugovarjati, je pa vendar preveč splošen, da bi zbudil kakšno posebno in trajno zanimanje. Nasplošno določa le to, da z molitvami in žrtvami »Molitvene pomoči« prosimo božjega blagoslova Katoliški akciji. Podrobno pri posameznih molitvenih urah pa je treba določiti le en poseben namen. Koliko sadov nam je rodil Evharistični kongres v Ljubljani, ki se je ves posvetil le eni verski resnici in skrivnosti!

Vesoljnega katoliškega programa ne moremo uresničiti naenkrat. Tudi Katoliške akcije ne bomo ustvarili čez noč, čeprav smo o njeni nenadomestljivosti še tako prepričani. Za take velike reči je treba dolgotrajnega dela.

Po teh načelih se ravna tudi »Molitvena pomoč«, ki od ene molitvene ure do druge ohranja navdušenje za apostolat in ga vsakikrat poživlja s prav natančno določeno katoliško nalogo. Ob nepregledni množini nalog, ki jih ima dandanes katoliška Cerkev, se ne ustrašimo in ne obupujemo, kakor da smo preslabi za tako težke naloge. Od tedna do tedna se seznanimo z eno in spet z drugo; molimo in žrtvujemo se za vsako posebej in Bog nam bo pomagal, da bomo začeli svet in življenje po malem urejevati v Kristusovem duhu.

Prof. Al. Strupi.

*Glavna vrata bazilike božjega groba
v Jeruzalemu*

*Zadnji blagoslov papeža Pija XI. — urbi et orbi — vsemu svetu
Pripravljali smo se za 17. obletnico kronanja (12. februarja), ko je prišlo
10. februarja zjutraj nenadno poročilo, da je sveti oče v Gospodu zaspal*

*V molitvi za svetega očeta, v prošnjah za varstvo svete Cerkve in za srečno
izvolitev novega namestnika Kristusovega — Slovenci nismo bili in ne bomo zadnji*

Na očetov klic

3. Sami naj delajo ...

Vrelo je. Še kar naprej je vrelo. Nekaterim, zlasti mlajšim, ni šlo in ni hotelo iti v glavo, da so tudi oni poklicani k sodelovanju za podvig in napredek verskega življenja v župniji. Zdelo se jim je zadosti, če stoje ob strani in gledajo druge ter jih presojujejo in obsojajo; čutili so nekam po svoje, da zadosti naredo, če raznim odredbam duhovnega voditelja kljubujejo in njegovo delo za prospah vsega dobrega po svojih močeh zavirajo.

Celo Vidmarjev Jože se je ustil, da so na delo za versko življenje in delovanje poklicani samo duhovniki. Naj le oni svojo reč dobro vrše, saj so za to plačani, da nas uče božje in cerkvene zapovedi spolnjevati. Drugače naj se pa v naše delo ne vtikajo. Sam ljubi Bog

v nebesih ve, kje je Jože to pobral. Na njegovem zelniku ta misel ni zrasla. Slišal jo je pač od tistih in takih, ki mislijo, da so za katoliško reč že kar dovolj naredili, če stoji v njih rojstni in krstni knjigi zapisano, da so v resnici katoliški kristjani in da za svojo vero zadosti naredo, če v cerkvi pri povzdigovanju vsaj na eno koleno pokleknejo in se tako mimogrede malo na prsi potrkajo in še za silo pokrižajo. Morebiti je to misel slišal od takih, ki živijo v tem prepričanju, da bodi katoličan le v cerkvi, morebiti tudi še doma takole do kakšnega štirinajstega leta, zunaj cerkve in v fantovskih letih pa lahko svojega katoličana odložiš in ga morebiti lahko oblečeš spet šele potem na stara leta, če jih srečno dočakaš... Da, da, Jože, trdno sem

Sveta družina

(A. Moortgat)

prepričan, da si se ti take misli nalezal od drugih. Saj morda veš, da so verske oziroma protiverske bolezni zelo nalezljive.

Vidmarjev oče pa je bil mož, ki sicer ni dosti bral — v njegovih mladih letih so bile šole še zelo redke in postava ni bila še tako ostra, kakor današnje dni — sam iz lastne pridnosti se je za silo brati naučil in je tudi le za silo bral. Pač pa je mož veliko mislil in premišljeval.

»Ne vem, kaj počne tale Vidmar vedno, kadar je sam? so se radovedno vpraševali ljudje po tihem ali na glas. »Kar poglej ga in poslušaj ga. Sam s seboj govori in se pogovarja, kakor bi jih imel najmanj petdeset okrog sebe. Le kaj in komu ima toliko povedati!«

Ko mu je sin Jože začel razkladati svojo, med raznimi tovariši nabrano modrost, ga je debelo pogledal in mu zategnjeno zabrusil: »Koga-aa?«

Nato je nadaljeval: »Čudna je tvoja misel, Jože. Po tvojem bi moral jaz sam delati na našem gruntu, ker je grunt moj, vi vsi drugi bi se pa za delo ne smeli brigati.«

»Ne, oče, tega pa nisem rekel.«

»Rekel res nisi tako, ali tvoja beseda se razume tako. Torej duhovniki naj sami uče in delajo kakor uče, nas bi pa vse to ne smelo brigati. Mi bi lahko delali, kar bi hoteli in kakor bi hoteli... torej lahko tudi nič! Potem naj pa duhovnik gleda in skrbi, da boš lahko zveličan...«

»Saj imajo duhovniki več časa kot pa mi.«

»Jože! Saj vem, da ne govoriš ti sam, ampak tvoji tovariši govore iz tebe. Čudno se mi pa zdi, kako si vi to reč domišljate: Duhovniki nas morajo zveličati, duhovniki nas morajo v nebesa pripeljati, nam bi pa ne bilo treba migniti niti z mazincem.«

»Oče, saj vi tega ne razumete.«

»Kako bi tega ne razumel! Vi zahtevate, naj na kmetiji dela gospodar sam, vsi drugi naj pa roke križem drže in čakajo, da bo zemlja sama rodila. V mlinu naj dela mlinar sam, pomočniki naj pa stojijo in gledajo, pa bo mlin sam mlel. V tovarni naj dela tovarnar sam, delavci naj ga pa gledajo. Take se mi zde vaše misli in tako je vaše govorjenje.«

»Ali veste, oče, da imamo mi polne roke drugega dela in ne moremo samo moliti. Kako bomo pa živeli? Kdo nam bo pa kaj dal, če si ne bomo sami zaslužili!«

»Da, da, ljubi moj Jože, ti si tudi eden izmed tistih, ki mislijo, da je le tisti dober katoličan, ki samo moli. Ali molitev je samo en del katoliškega življenja, ne pa celo katolištvo. Gotovo si že večkrat slišal tisto besedo, da ne pojde vsak v nebesa, kdor zna govoriti samo »Gospod, Gospod«, ampak tja bo prišel vsak, kdor bo spolnil voljo tistega svojega Očeta, ki je v nebesih. Njegova volja je, da moramo za nebesa več storiti in ne samo moliti.«

»Kako pa naj bom katoliški kristjan, če ne bom molil?«

»Jože! Nikar se mi ne izmikaj. Moliti je treba vsakemu, a zadosti to še ni.«

»Kaj pa naj storim še več?«

»Fant, nikar se mi nevednega ne delaj! Katoličan ne sme biti katoličan samo takrat, kadar moli, pač pa tudi takrat, kadar dela, ne samo vsako nedeljo, pač pa tudi vsak delavnik, ne samo doma, ampak tudi, kadar gre med ljudi. Svoje vere, svojega mišljenja, svojega življenja ne sme pred nikomer skrivati in se nikogar bati zaradi svoje poštenosti...«

»Hm! Veliko zahtevate. Ali ni to malo preveč? Vedno tak in nikoli drugačen!«

»Le zapomni me, fant, štiriindvajset ur ne sme nikdar preteči, da bi ljudje, med katerimi živiš in bivaš, ne vedeli, kdo in kaj si, ne le po imenu, ampak tudi po življenju in vedenju.«

Cvetna nedelja

»Ko se je Jezus približal in zagledal mesto, se je zjokal nad njim in rekel: „O, da bi bilo spoznalo tudi ti vsaj na ta svoj dan, kaj ti je v mir“ (Lk 19, 41).

Judovo izdajstvo

Janez vpraša: „Gospod, kdo je?“ — Jezus odgovori: „Tisti je, kateremu bom jaz pomočil grizljaj in mu ga dal.“ (Jan 13, 26.)

»To naj velja, kakor pravite vi. Zdaj mi pa spet ne gre v glavo, zakaj naj bi ravno duhovniki morali vse vedeti in učiti, kaj moramo verovati in kako moramo verovati, da bo prav, mi drugi pa nič ne! Vsak naj dela in veruje in živi, kakor sam hoče.«

»Oh ti naš Jože ti! Ali ti konja pokuješ, kakor ga sam hočeš?«

»Tisto pa ne. H kovaču ga ženem, da ga mi on podkuje!«

»Ali ti narediš sebi obutev, kakor jo sam hočeš?«

»Kako ste čudni, oče!«

»Nič čuden. Ali si ti obleko sam narediš, kar po svoje, kakor jo pač sam hočeš?«

»Oče nikar no! Saj vendar veste, da mi jo vedno umeri Potoglavček.«

»Kaj pa, če bi si jo ti sam umeril in jo lepo po svoje prikrojil?«

»Menda bi se mi vse smejalo. Kako naj pa to delam, česar nisem vajen!«

»Dosti! Sedaj mi pa povej, kako bi bilo z vero in z življenjem po veri, če bi hotel vsak verovati in delati, kakor bi sam hotel? In če ne govorimo o kovaški sužnosti, ne o krojaški sužnosti, ne o čevljarski sužnosti, zakaj bi potem tožili in govorili o verski ali tako imenovani ‚rimski‘ sužnosti!«

O, Vidmarjev oče ni imel prazne glave! Ne vem, če je kdaj slišal praviti ali brati ali govoriti o nekem Sokratu, ki je na enak način prepričeval in poučeval mladino svojega časa, da se je navadila pravilno misliti in sklepati in tudi ravnati, ali prav lepo po Sokratovo je vendarle skušal svojemu Jožetu glavo prav zaobrtniti, kolikor so jo mu njegovi tovariši narobe zasukali...

J. Langerholz.

Kaj bo z baziliko božjega groba

Krščanstvu preti nevarnost, da utegne priti ob skoraj najdragocenejšo baziliko. Govori se, da se častitljiva cerkev božjega groba v Jeruzalemu ne bo dala več rešiti, če ne bo kmalu odločilne pomoči.

Gora Kalvarija in grob našega Odrešenika, ki je oddaljen od vrha kakih 30 m, sta bila svoj čas izven jeruzalemskega mestnega ozid-

ja. Ko je cesar Hadrian razdejal mesto, je bil na razvalinah postavljen nov Forum (trg). Na Golgoti so se dvigale sohe rimskih bogov: Jupitra, Astarte i. dr., v tem ko je bil kraj božjega groba pozidan s svetimi stavbami.

Za časa cesarja Konstantina se je to za kristjane skrajno žaljivo oskrunjenje svetih prostorov ustavilo. Na trgu (Forum) so po-

stavili cerkev vstajenja, ki je bila enako veličastna kakor bazilika Kristusovega rojstva v Betlehemu. Cerkev na Golgoti je obsegala tudi božji grob, ki se je nad njim vzpenjala mogočna kupola.

Tri stoletja pozneje (614) so vpadli v Palestino Perzijci, ki tudi cerkvi božjega groba niso prizanesli. Menih Modest si je prizadeval, da bi jo iznova pozidal, pa so ga ovirali potresi in požari. Pozneje (1009) se je mogel ohraniti samo središčni del s kupolo toliko, da je bilo mogoče opravljati službo božjo.

Ko so deželo osvojili križarji, je bila njih prva skrb, da so sveti kraj božjega groba spravili v red. K središčni stavbi s kupolo so prizidali lepo cerkev, čudo takratne frankovske stavbne umetnosti na vzhodu. Kalvarijo so kot lično kapelo povezali v sklop celotne zidave.

Poslej so se začele med posameznimi krščanskimi ločinami dolgotrajne borbe za to, kdo naj se lasti svetih prostorov. Za svoje pravice so se potežovali Latinci, Grki, Armeni in Kopti. Ključne so pa hranili Mohamedanci. Ti medsebojni besedni prepiri so povzročali, da ni bilo prav za prav nikogar, ki bi bil resno skrbel za ohranjanje in popravo teh cerkvenih stavb, ki je na njih gledal zob časa. Končno je l. 1808 izbruhnil še požar, ki je kupolo uničil. Grki so jo dali sicer popraviti, a tako neprevidno, da pretežke kupole stebrovje ni moglo nositi. Dozidani podporniki, ki pa niso bili primerni, so stebre nekoliko razbremenili; okna pa so bila deloma zazidana, tako da je bila cerkev zavita v večno temačnost.

Ta cerkvena stavba, ki kljub vsem okvaram še vedno kaže lepoto frankovske umetnosti 12. stoletja, in je vsem kristjanom dragocen spomenik največjega zgodovinskega dogodka, je sedaj ogrožena, da docela razpade. Znani raziskovalec svetih krajev, p. Vincent, je zato pred enim letom umetniške kroge zlasti na francoskem opozoril, kako žalostna zapuščenost preti znamenitemu svetišču.

6. jan. 1939 je pa pozval Gonzague Ryckmans, profesor na vseučilišču v Lovanju (Löwen) v listu »Revue catholique...« ves krščanski svet, naj se vsaj v zadnjem trenutku zavzame, da se omenjeno svetišče reši pogina.

Že zadnje leto pred izbruhom svetovne vojske bi se bilo treba lotiti temeljitih popravil, ker so se pokazale na stavbi nevarne razpoke. Med vojsko je cerkev seveda dalje razpadala.

Ko se je angleška komisija jela posvetovati, kakšna naj bi bila obnovitvena dela, je 11. julija 1927 močan potres povzročil, da se je del cerkve udrl, pročelje nagnilo, že obstoječe razpoke pa povečale. Ta nesreča je povzročila, da so ponehali prepiri med zastopniki verstev. Bili so vsi enih misli, da se morajo poprave koj začeti. Toda vsa obnova je bile le zunanja: zalili so razpoke, stene nanovo ometali in pobarvali ter živeli v prepričanju, da je vse dobro. Britanska vlada je sedaj samostojno nastopila in sklenila napraviti red, ko je spoznala, da je bilo vse delo pomankljivo. Naročila je arhitektu Harveyu, naj vso stavbo natanko preišče in stori, kar je potrebno. Takoj je dal ves zunanji zid z jeklenimi cevmi prevleči, da bi se ognil vsaj neposredni nevarnosti. Podpornike pri kupoli je obdal z ovojem železnega betona. Toda sredi tega dela se je zopet zemlja stresla (oktobra 1937). Nasledek je bil, da se je nova zidina odluščila. Ni kazalo drugega, kot da je oblast prepovedala dohod k cerkvi, kar je bilo seveda povsem upravičeno in potrebno.

Marca 1938 je bil poklican še en strokovnjak, ki se je pripeljal z letalom iz Anglije. Ugotovil je, da se utegne bazilika zdaj pa zdaj zrušiti.

Od takrat se še ni ničesar spremenilo. Posamezne veroizpovedi, katere si cerkev laste, so se pričele na novo pogajati in delati načrte. Na Angleškem in po drugih deželah so razširili oklice, naj se na kraju, kjer stoji sedanja cerkev, z darovi vsega krščanskega sveta pozida nova, monumentalna stavba. Profesor Ryckmans se je pa tej nameri postavil po robu, češ, da so na sedanjo cerkev navezani tisočletni spomini, da gre tu za zgodovinsko - umetniško svetišče, ki ga ne moremo dovolj oceniti. Zavzel se je, da bi bilo treba baziliko z vso staro umetnostjo za vsako ceno ohraniti klub temu, da je bilo v teku stoletij marsikaj skaženo in pokvarjeno.

Januarja 1939 je pa uredništvo »Bogoljuba« prejelo iz Jeruzalema obvestilo: »Za cerkev božjega groba so se zedinili, da se čez kakih pet let do tal podre.«

Ker se bomo v tem postnem času v mislih in premišljevanju večkrat mudili na svetih krajih našega odrešenja in v duhu romali na grob Gospodov, je uredništvo bilo mnenja, da je prav, če naše drage naročnike poučimo, kako je sedaj z vprašanjem častitljive bazilike božjega groba.

A. C.

Strast je spaka ljubezni in največkrat povzroči, da je zakon nesrečen.

*

Prava zakonska sreča pride na dan navadno šele takrat, ko se je prvo cvetje osulo.

Če bodo zakoni (zakonske zveze) boljši, bo prišel tudi boljši rod.

A. Kolping.

*

Najlepša oznaka krščanskega človeka je brez-pogojno zaupanje v Boga.

Dve služkinji

(Jan Plestenjak. — Dalje.)

»Le počasi, tu je najbolj nevarno!« je opominjal Domačejkar in se opiral ob voz, ki se je pozibaval po razriti poti. Na desni se je dvigala melina, na levi pa se je strmo proti grapi spuščala košenina. Francka in Janez sta se opirala ob voz na levi strani in priskočil jima je na pomoč tudi oče.

»Oče!« je kriknil Tone iznenada. Vola sta odskočila, se otepavala pred osami, zadela sta na osir in zdražila ose; v trenutku se je voz prekopicnil, vola sta v razdivjanosti pretrgala jarmenico in se pognala po košenini.

»Marija pomagaj! Francka, Janez!« je vzklikala mati, krilila z rokami. Ob debelem

kostanju se je voz ustavil, vrv je počila in praprot se je kotalila proti grapi.

»Marija pomagaj, Bog ne daj, da se jim je kaj zgodilo!« je v joku jecljala Domačejkarka in kolena so se ji šibila, ko je brzela proti zvrnjenemu vozu.

Domačejkar se je izmotal iz praproti. Bil je prepaden, bled in tresel se je po vsem životu.

»Hvala Bogu!« je kriknila Domačejkarka.

»Hitro, hitro, da ne bo prepozno!« je kričal Domačejkar in Tone in on in gospodinja so jeli razmetavati praprot, metati brez misli in brez reda. Kaj za praprot, za Janeza in za Francko jim je šlo. Začuli so hropenje.

Družina Dobrovnikova (Gospodar Ivan Kordež)

Odrasli sinovi (6) družine Dobrovnikove Odrasle hčere (6) družine Dobrovnikove

Bil je Janez; lestva ga je tiščala k tlom, da se ni mogel rešiti.

»Privzdignimo!« je Domačejkar kar bruhal in vsi so se uprli in le za spoznanje vzdignili voz, toliko pa le, da se je Janez izmotal izpod njega. Bil pa je preplašen in opotekal se je. Domačejkar ni nič spraševal, divje je odmetaval še pri sprednjem koncu in odmetal je Francko. Oči je imela odprte, težko sopla, ni se pa niti ganila niti ni čutila, ko so se je oklenile očetove roke in je mati pokleknila poleg nje in jo močila z materinskimi solzami.

»Marija pomagaj, moj Bog, reši mi Francko! Francka, zbudi se, saj sem jaz pri tebi. Francka, nikoli več ne boš opirala voza. Francka, vstani, pojdeva domov, tam se odpočiješ. Francka! Francka!« V teh krikih je bil obup, je bila ljubezen in je bilo zaupanje v Boga.

»Brž po vode! Kar v grapo!« je ukazal oče in držal na rokah Francko, ki je bila kot mrtva, le dihala je še, pa še to sunkoma in v velikih presledkih.

Tone je brž zdrpalil v grapo, kar s klobukom zajel vode v tolmu in je bliskovito brzelo v hrib, kjer je bila Francka še zmerom v nezavesti.

Trajalo je dosti časa, preden so jo prebudili. In še tedaj le za trenutek. Omahnila je spet. Še je moral Tone v grapo in večerilo se je že, ko je bila Francka toliko pri moči, da je ob materi in Tonetu mogla priti domov. Tresla se je od strahu in bolelo jo je v križu, kjer jo je najbrž oplazila lestev in jo vrgla v stran.

»Hvala Bogu in Materi božji!« se je zahvaljevala Domačejkarka in srce se ji je topilo od prečudežne radosti, da je Francka rešena.

»V zahvalo jo vpišem v Tvojo družbo, preljuba Marija in pa za mašo bom dala za srečno rešitev,« se je tiho zaobljubila Domačejkarka.

France, ki je bil ostal na griču in trebil poseko, in oče sta vlekla po hribu voz, Janez in Tone sta pa prignala vola.

»Kar v posteljo jo spravi!« je klical Domačejkar od daleč.

»Prav, prav!« je odgovarjala mati

Dva dni ji je stregla in stregli so ji Janez, Tone, France, stalno pa je ob njej ždel Lovriček in jo samo gledal.

»Marija te je rešila!« je šepnila mati, ko je Francka mogla že v hlev.

III.

Sv. Filip in Jakob sta pozvanjala in v Loki se je trlo ljudstva. Mestna dekleta in žene v klobukih, kmetska dekleta v rutah;

na vseh obrazih pa je sijalo prečudno zadovoljstvo. V procesijo za banderom Matere božje so se pomešale v lepi složnosti in prijateljski skupnosti mestne, okoliške in hribovske članice Marijine družbe, ki so spremljale k sprejemu lepo število novih izvoljenk v okrašeno cerkev — in prepevale:

Lepa si lepa si, roža Marija,
tebe časti vsa nebeška družina;
angelci lepo pojejo,
tebe, Marija, hvalijo.

V vetru je plapolalo bandero in žive barve v svilo vtikane podobe Brezmadežne so se iskriale v soncu, v dušah kandidatk pa budile toplo ljubezen do prečiste Device.

Francka je bila tudi med srečnimi izvoljenkami. Imela je takrat šestnajst let. Vso svojo mlado dušo je posvetila Mariji, saj jo je bolj kot druge tovarišice ljubila že od osmega leta dalje. Vsak večer je bil posvečen Mariji in še v sanjah je ponavljala skromno, pa iskreno materino molitev:

»Marija precartana roža,
izprosi nebeški nam raj...«

In v sanjah se ji je zdelo, da se Marija sklanja k njej, da jo blagoslavlja in da jo ljubeznivo vodi mimo prepadov.

Utrujenosti ni čutila, pač pa neko otožnost, da ne more biti zmerom v bližini Marijinih otrok. Domačija pod hribom se ji je zazdela daleč in rada bi bila premostila to razdaljo z mestom, kjer bi se mogla nemoteno in še bolj posvetiti le Mariji.

»Kaj pa mati?« jo je predramilo. Mati se ji je zasmilila ob misli, če bi zapustila njen dom. Pri pesmi:

»Marija k Tebi uboge reve...«
so jo oblile solze. Raskave roke materine, ki so zmerom delile blagoslov, dobroto in ljubezen, so ji postlale nehote svete.

»Če pomagam materi, je dobro delo,« ji je nekaj reklo in kar nekako lahko se je počutila, ko je sprevid zavil v cerkev, kjer so donele že orgle.

Vsa družba se je zvrstila pred veliko sliko Brezmadežne. Ko je Francka ob pesmi in molitvi bolj in bolj razumevala veličino matere Marije in svojo srečo, so ji misli nehote uhajale k lastni materi-trpinkki, ki vstaja, preden se petelini oglase in se vlega šele, ko se še psu-čuvaju ne zljubi več bevske pred hlevom. Nekam zbolelo jo je, če morda ni dosti hvaležna materi za vse dobrote in če morda tudi očetove skrbnosti dovolj ne poplačuje z ljubeznijo.

Orgle so donele in Marijine pesmi, odmev pobožnih src, so razmehčale srca, da so

bila eno in vsa posvečena le Njej, ki je mati ljubezni.

Slavnosti primerno je cerkveni govornik utrdil navzoče v zvestobi do nebeške Matere, obred sprejema v kongregacijo pa je izvajal solze ganotja. Ko je Francka prejela svetinjo, zunanji znak Marijinih služabnic, se je zazrla v sliko Brezmadežne. Zatopljena je bila v mogočno pesem orgel in slavnostno zvonjenje, ki se je mešalo s pesmijo in molitvijo ter mehčalo srce do solza.

Sele pred cerkvijo, ko se je pisana množica razhajala, se je Francka zazrla v vso to barvitost. Obenem jo je pa zaskrbelo, ko je pomislila, da ima še daleč do doma. Nehote se je ozrla, ko jo težka roka potreplja po rami. Bila je mati.

»Francka, bala sem se zate in sem prišla,« je šepnila mati, »ker bi mi bilo nerodno, če bi sama hodila, ko bo nastopila noč.«

»Pa boste trudni,« je izjecljala Francka in se oklenila materine roke. (Dalje.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Pomemben obisk. Ko sta se nedavno mudila v Rimu angleški ministrski predsednik Chamberlain in minister za vnanje zadeve lord Halifax, sta bila sprejeta tudi pri sv. »če tu. To se je zgodilo nekoliko tednov potem, ko je bil msgr. Godfrey, rektor »angleškega zavoda« v Rimu imenovan za apostolskega delegata v Londonu. Sveti oče je podaril obema državnikom veliko zlato svetinjo v spomin na 14. leto vladanja sv. katol. Cerkve. Svetinja ima na eni strani podobo papežev, na drugi pa podobo obeh angleških mučencev Johna Fisherja in Tomaža More-a, ki sta bila pred 3. leti prišteta med svetnike.

Še je nekdanja vernost in pobožnost med Španci pod Frankovo vlado. Minister za notranje zadeve Senno Serrano Suner je podaril sloveči podobi Matere božje v Saragossi prelep plašč, ki ga je nadškof blagoslovil. Minister sam je ogrnil s plaščem podobo Marijino v pričo vsakovrstnih dostojanstvenikov. Pri tej priliki je opravil to-le molitev:

Sveta Mati božja, kraljica nebes in zemlje, varihinja naše dežele, poklanjam ti to obleko, ki je okrašena s španskim grbom, kot znakom španskih izročil, verske obnove in složnosti našega naroda, naše zvestobe v katoliški veri, katero danes kot včeraj branimo z lastno krvjo, s sveto krvjo naših mučencev in junakov. Stori, o Gospa, da bomo vredni žrtev naših mučencev! Daj, da bomo izšli iz krvi naših bratov, ki so padli za domovino, kot rodovitna setev. Daj, da bomo služili samo veliki nalogi: rešitvi Španije in njenim duhovnim vrednotam.«

»Dan križne vojske«. Za praznik 8. decembra 1938 je spisal španski primas, kardinal Goma y Tomas, pastirski list. V njem je naznanil vernikom, da je — naprošen od posebnega odposlansta bele Frankove armade — dovolil, naj se praznik Marijinega brezmadežnega spočetja praznuje odslej kot praznik križne (križarske) vojske, da bo Marija iz-

prosila »zmago in srečen mir za nacionalno Španijo. Ta dan pa naj vsak Španec — naroča nadškof — združi z molitvijo tudi majhen dar: križec za vojake na fronti, da bodo ti bojevniki za čast Kristusovo imeli to znamenje tolažbe in zmage vsekdar pri sebi. — Brezbožno sovraštvo sovjetizma in boljševizma je uničilo in oskrnilo na bogokleten način na tisoče križev... Ti križci, ki jih bomo mi darovali, naj bodo znaki naše ljubezni do Boga in naj pribore zmago krščanskim Špancem! To bo najlepše zadoščenje za bogokletstva, ki so jih rdeči počenjali.«

Predpriprave za svetniški proces. V imenu Družbe Jezusove je p. Alojzij Curinaldi dr. J. z dovoljenjem iz Rima izročil dr. Ivanu Šariču, nadškofu v Sarajevu, prošnjo, da se začne poizvedovalni postopek za beatifikacijo znanega vzornega mladeniča Petra Barbarić-a, ki je umrl v sluhu svetosti. Pred smrtjo je bil sprejet kot osmošolec v družbo Jezusovo. Nadškof je že imenoval »procesni tribunal« — osebje za preiskovalni postopek.

Takih moramo biti veseli. Katoliški zdravnik iz Pariza so nedavno poromali — kakor vsako leto — k baziliki Sacré-Coeur na Montmartre. Tam so imeli skupno sv. obhajilo. V nagovoru je nato p. Meydien naglašal, kako odlično apostolstvo izvršuje vsak katoliški zdravnik, ko opozarja bolnika, ki pozablja na svojo dušo, da je telo tako rekoč »tabernakelj duše«.

Sredi poganstva — karmeličanski samostan. V Tokio, japonski prestolnici, imajo karmeličanke svojo samostansko naselbino, kjer se je posvetilo Bogu že 10 japonskih domačink, med njimi hčerka dvornega upravnika grofa Chahimati, ki je pred nekaj leti postala katoličanka. — V višjih družabnih krogih je zbudil pozornost poveljnik japonskega letalstva, general Tokugawa, ki se je dal krstiti.

Vse spiritistične družbe — v Budimpešti so prepovedane. Praznoverje se je v ogrski

prestonici bohotno širilo. Mnogo je bilo takih lahkovernežev, ki so pod vplivom »medijev« pri spiritističnih sejah zašli v obup. Pod pritiskom spiritističnih prevar je nastalo tudi več verskih ločin. Mestno poglavarstvo je zaradi tega vse spiritistične krožke in združenja prepovedalo.

Strela je udarila oni dan v vatikansko poslopje, ne da bi bila užgala. Zdrobila pa je vsa okna v dvorani sloveče Rafaelove galerije (zbirke slik). Sveti oče Pij XI. je bil takrat zaposlen v bližini, v svoji zasebni knjižnici. Dogodek ga ni vznemiril, pač pa je takoj poizvedoval pri komornikih, če so slike kaj poškodovane.

Deset novih župnij je bilo ustanovljenih s 1. januarjem 1939 na Dunaju. — V vseh obsežnih župnijah po mestih, ki štejejo po deset in več tisoč prebivalcev, je dušno pastirstvo ovirano; zato se pa škofije prizadevajo, da se večje župnije razkosajo, kar se je zdaj tudi na Dunaju zgodilo.

Tudi novi državni predsednik v Švici, Filip Etter, je katoličan, pa odkrit in dejanski katoličan, ki zastopa katoliška načela tudi v javnosti, prav tako kakor njegov prednik Motta. Filip Etter je bil poprej predsednik švicarskega »Katol. tiskovnega društva«, so-trudnik katol. listov in glavni urednik dnevnika »Zuger Nachrichten«. Srednjo šolo je obiskoval v Einsiedlu pri oo. benediktincih, univerzo pa v Zürichu. Novi predsednik ima lepo družino — pet sinov in pet hčerá.

*

K svojim misijonskim sobratom v Ljubljano je prišel umret misijonski škod dr. Ivan Frančišek Gnidovec, ki mu je bila poverjena nadpastirska služba med katoliškimi verniki v naši južnosrbski diaspori. Na poti h škofovskemu posvetovanju v Zagrebu, se je ves bolehen in nebogljen pripeljal po opravkih v Ljubljano, kjer je po 10 dneh oslabiljenja omagal in šel po plačilo, brez dvoma bogato plačilo, saj ga je bila sama svetost, gorečnost in skrb za izročene mu vernike. Mož zatajevanja, askeze — ki je bila (po človeško sodimo) morda včasih malo preostra — Vincencijev brat poln skromnosti in ponižnosti, poln samoopovedi, poln zaupanja, poln nesebičnosti zlasti pa ljubezni do Boga in do bližnjega — je vzbujal občudovanje vseh, tudi drugovercev. Ljubezel do siromašnih katoličanov, raztresenih po vseh krajih južne Srbije, ga je gnala, da je romal iz kraja v kraj, delil sv. zakramente, dajal pomoč, tolažil, dal zidati s skromnimi sredstvi cerkvice, kapele, sirotišnice, vzgojne zavode. Ko mu je zmanjkovalo drobiža — to je bilo seveda ves čas njegovega škofovanja — je prišel v Slovenijo,

obiskaval zlasti v mestih denarne zavode in zasebnike, kjer je slutil in pričakoval, da bi se dalo v prid katoliški Cerkvi njegovega delovnega okrožja kaj dobiti. Trda in mučna pot, a hodil jo je z vdanim in smehljajočim obrazom. Še Ameriko je bil obiskal — ne iz radovednosti, marveč kot neugnan dušni nadpastir.

Rajni svetniško živeči škof Gnidovec si je izbral obleko bratov sv. Vincencija. Pav. potem, ko ga je bil škof Jeglič poslal v zavod sv. Stanislava, da je tam vršil službo ravnatelja in vzgojnega voditelja. Kdo bi si bil takrat mislil, da bo umrl kot misijonski škof! Božji klici!

Zdaj je šel po plačilo za svoje izredno žrtvovanje. Naj mu božja Previdnost določi vrednega naslednika!

Prejšnji belgrajski nuncij, sedanji kardinal Hermenegild Pellegrinetti je poslal predstojništvu misijonske hiše v Ljubljani, tako-le sožalno izjavo:

»Velika je moja bolečina. Vedel sem sicer, da prevz. gospod škof skopljanski J. Gnidovec leži v Ljubljani bolan, toda bil sem mnenja, da bolezen ni tako nevarna. Umril je torej tisti, ki mi ga je ljubljanski škof, blaženega spomina, prevz. g. Anton Bonaventura Jeglič tako vroče priporočal kot kandidata za skopljanskega škofa, ki sem ga sam osebno posvetil; umrl je tisti, ki mi je bil v Belgradu vsako leto tolikokrat ljub gost, ki mi je ponovno pripovedoval o svojih višjepastirskih brigah, čigar nedolžno življenje, misijonska gorečnost in spokornost mi je že tako dolgo znana; tisti — pravim — ki sem mu ljubezen vračal z ljubeznijo, nas je zapustil.

Tako je: za nas žalost, njemu pa je pripravljena krona pravice, ki jo je Gospod obljubil tistim, ki ga ljubijo.

Duhovni družini misijonarjev sv. Vincencija, ljubljanski in skopljanski škofiji izražam svoje globoko sožalje. Z njimi bom daroval sveto mašo za svetniško dušo blaženega. Z njimi prosim Boga, da mu obudi naslednika, ki bo posnemal njegove čednosti, in da bodri in krepi njegove brate in sinove v sveti službi. Naj njegov spomin vsem kaže pot in jih ogreva v ljubezni Kristusovi.«

Kongres bo v Ljubljani. Kaj hočejo doseči mednarodni kongresi Kristusa Kralja, je jasno obrazložil p. Krizostom Sekovanič, frančiškanski gvardjan v Ljubljani, dne 29. jan. 1939 na prvi prireditvi, kot pripravi za to proslavo. Prva naloga mednarodnega kongresa je, združevati vse katoličane v mogočno zvezo zoper brezboštvo in novodobno poganstvo. Kakor en mož moramo stati za svojim vojskovodjem, sv. očetom. — Drugi cilj kongresa je zunanja proslava Kristusa Kralja, ki se je bomo po mogočnosti

udeležili vsi, kakor smo to storili pri zadnjem Evharističnem kongresu v Ljubljani. Tretje, kar namerava kongres doseči, je pa v tem, da spoznamo in izpopolnimo načrt, kako spodbijati kraljestvo satanovo in pomagati Cerktvi Kristusovi do slavne zmage po vsem svetu.

Naš slovenski ponos zahteva, da se za to izredno slavje dobro pripravimo, ob kongresu pa s svojo ljubeznijo do evharističnega Kralja vsemu svetu izpričamo, da je Ljubljana vredna take mednarodne prireditve.

Ali se zavedajo usodnega koraka? Žalostne novice prihajajo od zamejstva: V župniji Bistrici v Rožu (Koroško) je izstopilo iz katoliške Cerkve 29 oseb. To nesreče polno poročilo, ki ima v sebi celo knjigo pretresljive in grenke vsebine, je presunilo vso slovensko javnost. Kakor kuža se širi grozna blaznost! Ali taki ljudje in njih zavodniki kaj mislijo na svojo vest in odgovornost pred Bogom!?

Ljubljanska škofija. Misijonar dr. Jakob Žagar je nastavljen v Ljubljani pri cerkvi Srca Jezusovega; isto tam tudi misijonar Iv. Zdravljíč. K sv. Jožefu nad Celjem sta prišla misijonarja sv. Vincencija Pav. Jožef Fidler in Andr. Prebil. — Zlato mašo je imel v kapucinski cerkvi v Škofji Loki pater Angel Sattler; umrl pa je p. Jožef Lapuh, samostanski vikar in učitelj novincev v Škofji Loki. R. i. p.!

Lavantinska škofija. 15. jan. je ugrabila smrt župnika Ev. Vrečko v št. Ilju. Odličnega narodnega delavca za varstvo obmejnega slovenstva, gorečega dušnega pastirja bo pogrešala vsa slovenija. — Za duh, svetovalca je imenovan katehet Ratej M., predsednik zveze bojevnikov. — Umrl je Al. Pihler, župnik v Stojercah, star 59 let. P. v m. — Za ap. protonotarja (prelata) je imenovan sv. oče Pij XI. stolnega prošta dr. M. Vraberja; za hišnega prelata stolnega dekana dr. Fr. Cukala; za tajne komornike (msgr.) J. Gašparič-a, župnika v Trbovljah, J. Goriška, župnika na Gor. Ponikvi, in Alf. Požar-ja, dekana na Rečici.

Misijonske križe je na novega leta dan z izredno slovesnostjo izročil goriški nadškof šesterim misijonarjem kapucinskega reda, Beneška kapucinska provinca ima v Južni Ameriki svojo misijonsko pokrajino. V Coritybi, glavnem mestu Parane imajo misijonišče, kjer bodo odprli tudi svoje misijonsko bogoslovno učilišče. Med poslanimi redovniki je tudi Slovenec p. Patricij (Izidor Kodrmac iz Neblega, Štlovenec v Brdih), ki je pred nekaj meseci opravil novo mašo v svoji rojstni župniji.

Pot v večnost. V kamniškem samostanu je smrt iztrgala č. g. patra Mateja Vidmar-ja. Rajni je služboval svoj čas v Ljubljani, nato pa dolgo vrsto let v Kamniku, kjer je

vodil III. red, bil spovednik uršulink v Mekinjah in usmiljenk v Kamniku; poučeval je veronauk na šoli v Mekinjah. Večkrat je bil gvardjan. Kot moder svetovalec in vzoren redovnik je bil izvoljen tudi za definatorja. R. i. p.!

Napredek. Katoliški dnevnik »Slovenec« izhaja že dalj časa v obsegu 10 strani, ob nedeljah zjutraj pa ima redno 20 strani. Splitski tednik »Katoliška riječ« vprašuje: Ali bodo hrvatski katoličani uvideli, kako važen je katoliški dnevni tisk?

Važna posvetovanja so imeli katoliški škofje v Zagrebu zadnji teden januarja. Udeleževali so se jih vsi naši škofje razen mrgr. Budanovića in dr. Njarady-ja, ki urejuje cerkvene zadeve v Karpatski Ukrajini, in razen dr. Gnidovca, ki je bil zadržan zaradi hude bolezni v Ljubljani, kjer je tudi umrl. Na konferenco je bil prišel tudi novi belgrajski nuncij Msgr. Felici Ettore.

MARIJINE DRUŽINE

Vsem Marijinim kongregacijam

Kongres Kristusa Kralja je pred nami! Pomen kongresa nam je prevzvišeni gospod knez in škof v svojem pastirskem listu temeljito razložil.

Kongreganistinke in kongreganisti ste prav posebno poklicani, da sodelujete pri pripravi na kongres. V imenu Nje, ki je mati Kristusa Kralja, vas vse pozivamo in prosimo,

1. da pridno molite pri shodih in zasebno za blagoslov in uspeh kongresa v smislu in po navodilih, naštetih v razpravi na str. 55 te številke;

2. da darujete sv. obhajila v namen kongresa in da še bolj pogosto pristopate k mizi Gospodovi;

3. da dejansko sodelujete pri pripravah za kongres po navodilih svojega voditelja;

4. da se sami kongresa udeležite in apostolsko vplivate tudi na druge, da se kongresa udeleže.

Vse Marijine družbe naj z vso ljubeznijo prav letos delujejo na to, da pride k nam Kraljestvo Kristusovo po Mariji. Zato, kongreganistinke, kongreganisti, vsi vi Marijini otroci, navdušeno na delo za blagoslov in uspeh kongresa Kristusa Kralja! Naše kongregacije so delo in skrb svojega nadpastirja vedno z ljubeznijo podpirale, tako bodi tudi sedaj! Tudi pri tem vzvišenem delu naj Vas z ljubim Sinom Devica Marija blagoslavlja!

Škof. vodstvo Mar. družb.

Metlika, 28. XI, 1938 smo pokopali članico Baro Prus iz Drašič. Živela je 36 let pod Marijino zastavo — vedno zvesta materi Mariji. — Naša Družba si je nabavila novo zastavo. Izdelale so jo č. šolske sestre iz Ljubljane. Pri blagoslovljenju je kumovala gospa Šturmovca, ki je tudi s podporo postala dobrotnica naše Marijine družbe. — Za glavni praznik Brezmadežne smo se pripravljale s tridnevnimi duhovnimi vajami. Na praznik 8. XII. je bilo sprejetih 20 deklet pod Marijino zastavo. Naša Družba šteje zdaj 268 članic. Namen družbe bo dosežen, če se bo razvijala tudi po vzornem življenju članic v zmislu družbenih pravil. Zato daj ljubi Bog po Mariji obilnega blagoslova.

»V vsem se skazujemo kot božje služabnike...« (2 Kor 6, 4.) Ta beseda apostola Pavla bi se mogla nanesti na rajni dve članici, ki ju je Marija iz šentjakobske deklinške Mar. družbe v preteklem letu sprejela v svojo večno družbo. Septembra nas je zapustila Nežka Guzelj. Bila je prava molitvena duša. Samo Bog ve, koliko milosti in blagoslova je s svojo molitvijo in žrtvami priklivala družbi in celi šentjakobski župniji v Ljubljani. Njena skromnost je pridobila vsakočar, ki jo je poznal. V izvrševanju družbenih dolžnosti je bila zelo točna in natančna. Nikdar je nismo pogrešale pri shodu ali skupnem sv. obhajilu. Od svoje mladosti do zadnjega, dokler je mogla, četudi oprta na palico, je prihajala vsak dan k presveti daritvi in sv. obhajilu ter ostajala pri več sv. mašah. Zaradi oslabelosti je hodila od doma v cerkev pol ure, dasi isto pot prehodi zdrav človek v treh minutah. Prihajala je vsak dan še popoldne opraviti sv. križev pot. In še tretjič je vsak dan priromala zvečer v cerkev po Gospodov blagoslov, ki je bil krona trudapolnega dneva. — Njeno zanimanje za družbo je bilo občudovanja vredno. Kadar smo zbirali duhovna darila za misijone, je bil njen »zlati listek« prebogato izpolnjen. S skromnimi denarnimi sredstvi je rada prispevala pri skupnih zbirkah za dobre namene. Njeno zgledno življenje nam je bila glasna pridiga. — Ločila se je od nas v 73. letu starosti, da v pravi Marijini družbi v nebesih zapoje »Magnifikat«. — Na Sveti dan zjutraj je pa mrtvaški zvonček naznanil, da je odšla v večnost sestra Minka Zavrl. V hudem trpljenju je osem dni vzdihovala na bolniški postelji. Po božjem sklepu pa je šla praznovat Božič v nebesa.

Bila je vestna in skrbna gospodinja v župnišču. V službi je bila pravi vzor Marijine družabnice: vestna in natančna; njena pridnost je povsod odsevala. Siromake je Minka vedno radevolje obdarila. Njeni darovi niso bili pičli. Kadar se je oglasila pri rajni članica, ki je

zbirala kake prispevke, n. pr.: za misijone, za okras božjega groba ali majniškega oltarja, za družbene sv. maše ali karkoli, je vedno darežljivo prispevala in pristavila: »Če boste premalo nabrali, pa se še oglasite.« Rada je prihajala k sv. maši vsak dan. Ko včasih zaradi obilice dela ni mogla biti ob 5 pri sveti maši v domači cerkvi, je hitela v drugo faro že ob pol 5 k sv. maši, da se je mogla čimprej vrniti domov. Srce, ki je bilo vse življenje vdano volji božji, je utrpilo med sv. mašo, ki je bila za njeno srečno zadnjo uro darovana. Takoj pa jo je spremila druga sv. maša pred obličje Najsvetejšega. Božje Dete, ki ga je v sv. obhajilu prejela nekaj minut pred smrtjo, je sprejelo daritev njenega zemeljskega življenja. Ali si moremo misliti lepšo zadnjo uro? Tako umirajo le Marijini otroci.

Sv. Jurij v Slov. goricah. 4. decembra lani je bil za našo župnijo lep mladinski praznik, ko se je naša šolska mladina posvetila Brezmadežni in bila sprejeta v Marijin »Vrtec«. Izbrala si je brezmadežno za svojo Gospo in zavetnico.

Glej, v Tvojem vrtičku zdaj mi

Ti zvesti ostanemo vsi.

To naše so želje: da Tebi veselje pripravljamo — Mati — vse dni.

To je bila pesem čistih duš, to je bil sklep nedolžnih src! Marija! Vodi in varuj ta nežna srca v svoji materinski skrbi, njih življenje pa blagoslavljaljaj v svoji materinski ljubezni. — Po Mariji k Jezusu!

RAZNO

»Mati na Brezjah.« Gotovo bo ustrezno da smo rešili pozabe lepo pesnitev † dr. J. Ev. Kreka — objavljeno na str. 56. Pevski glas je bil natisnjen že l. 1904 v posebni zbirki za enoglasno petje ob priliki vseslovanskega mladeniškega shoda na Brezjah. Spremljevanje k temu zboru pa ni bilo še nikjer natisnjeno.

Duhovne vaje za dekleta kot priprava na velikonočne praznike bodo od 24. do 28. marca; za žene pa od 18. do 22. marca. Priglasite se na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, pošta Domžale.

V Domu Device Mogočne bodo duh. vaje od 11. do 15. marca za dekleta. Pričetek prvi dan ob 6 zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. — Oskrbnina 100 din. — Vodijo gg. misijonarji sv. Vincencija Pav. — Prijavite se na Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

Naše slike. Za čas, ko po vseh naših župnijah pri službi božji berejo skupni pastirski list naših škofov o krščanski družini, o pra-

vicah in dolžnostih v zakonu, pa o hudih zablodah, ki hočejo vzeti zakonski zvezi od Stvarnika določeni namen, je kaj primerno, če predstavimo našim zakoncem in vsem kandidatom zakonskega jarma eno izmed mnogih vzornih slovenskih družin, ki je ponosna na častno število zdravih in čvrstih sinov in hčera. Slike na strani 64 predočujejo a) celotno družino Janeza Kordeža, po domače Dóbrovnikovo v Prevaljah, b) šestero hčerk iste družine, c) šestero fantov iste družine. — Sedaj so seveda razkropljeni po raznih krajih in zaposleni v raznih poklicih, dekleta pa ožena. Najmlajši sin (Zdravko) je duhovnik.

Od obhajilne mize — v večnost. V Dolu pri Hrastniku je nanagloma umrla Neža Šopar, vnetá agitatorica za katoliško časopisje in zastopnica »Bogoljuba«. Na dan smrti je bila pri maši in sv. obhajilu. Ko se je vrnila od obhajilne mize v klop, je izdihnila. Naj s svojo priprošnjo podpira delo za naše katoliške liste!

Pismo z Juga. Vročé nam je tukaj v Argentini, ko pišemo sledeče pismo. Narobe teče sonce. Zato imamo pa tukaj Marijin mesec drugače kot v domovini. Marijin mesec je namreč od 8. nov. do 8. dec. Ta dan je tudi praznovanje prvega svetega obhajila. Sedaj te dneve se po vseh cerkvah pripravlja mladina na ta prelepi praznik. Tudi naši slovenski otroci so se pripravljali z veseljem na ta dan, ki smo ga slavili mi malo pozneje, namreč 18. decembra, ker naši ljudje 8. decembra niso bili vsi prosti.

V tem času smo pa tudi še posebej praznovali Marijine spomine. Imeli smo romanje k rožnovenski Mariji v Novo Pompejo, ki je zelo obiskana Marijina cerkev v mestu. 20. nov. pa smo poromali v naš Lurd, ki je malo izven mesta. Ta dan je bil za nas Slovence nekaj nepozabnega. Celo to smo doživeli, da so nam med procesijo čisto po slovensko v zvoniku potrkavali. Pa ne mislite, da je to tukaj tako enostavna stvar. Niti zvonikov niti zvonov nimajo zato pripravljenih. To je bilo enega dela, preden smo postavili pod zvonove pod, da je bilo mogoče do njih! Pa naši fantje in možje so iznajdljivi. Takoj so vse uredili in tudi poiskali tiste »viže«, ki so jih mogli iz teh zvonov izvabiti. Vsekako so napravili čudo, in mi smo bili nedopovedljivo veseli tako lepega dne, kot ga nam je Marija dala 20. novembra v našem Lurdu. Imeli smo ob desetih slovensko sveto mašo, popoldne pa veličastno procesijo, katere se je udeležilo 1000 rojakov. Vsa množica pa je prepevala po naše prelepo pesem »Zvonovi zvonijo, premilo pojo«.

Po božiču nas je pa čakala izredna slovesnost: nova maša. Za to svečanost je pričakovati toliko rojakov, kot še nikoli.

Sedaj pa mnogo pozdravov vsem rojakom in veselo novo leto.

V imenu vseh rojakov: Hladnik Janez, izseljenski duhovnik, Buenos Aires.

Pismo iz Egipta. Sredi januarja je iztrgala smrt iz vrst slovenskih misijonarjev v Palestini frančiškana br. Tomaža Perovška. Pokojni je bil doma od Sv. Gregorja; prve korake v redovno življenje je napravil v Ljubljani. Skoraj polovico življenja, 31 let, je prebil v domovini Jezusovi — v Palestini. Služil je kot zakristan, v betlehemeski votlini, v Emavsu, pri Božjem grobu, končno pa pri Sv. Odršeniku. Čeprav ni bil duhovnik, je bil začuda izobražen; govoril je več jezikov: slovenski, hrvaški, italijanski, nemški, francoski, arabski, angleški. V latinščini bi se ne bil ustrašil nobenega četrtošolca. Bil je mož molitve in ljubil je lepoto hiše božje; Zaradi svoje postrežljivosti in ljubeznivosti je bil splošno spoštovan. Počiva na Sijonu.

Sveta dežela je bila vedno dobro zastopana po Slovencih. V Jeruzalemu je sedaj predstojnik frančiškanskega biblijskega zavoda p. Adolf Čadež; zakristan v Getsemanski votlini je br. Hijacint Goršek, daljnji sorodnik škofa Slomška. V Galileji pri Genezareškem jezeru najdemo br. Viktorjana Žnidaršiča. V Emavsu pa se pripravljata na duhovniški stan dva Gorjanca, Srna in Pretnar. Pri salezijancih deluje g. Kren. Poleg teh pa je še nekaj redovnic. V Kairu deluje že čez 30 let med slovenskimi naseljenci p. Evgen Stanet, vikar pri sv. Jožefu. Za aleksandrijske Slovence pa skrbijo p. Kerne in Begelj, pa p. Jozafat Ambrožič iz Krnice. Med naseljenci v Aleksandriji in Kairi uspešno delujejo slovenske Šolske sestre.

DOBRE KNJIGE

Življenje svetega Janeza Boska, ustanovitelja salezijancev, hčera Marije Pomočnice in zveze salezijanskih sodrušnikov. Spisal J. Lemoyne, poslovenil Tone Vode. 1934. Rakovnik-Ljubljana.

Učiti nazorno, v primerih, prilikah, v slikah in podobah, v zgledih, zlasti ob vzorih svetih sodobnih oseb — to je načelo, ki je vsekdar in ne le v sedanji moderni šoli veljalo kot temeljno pravilo pri poučevanju in pri vzgoji, če naj upamo doseči čim več dobrih uspehov za krščansko življenje. Prav zato pa duhovni voditelji s takim podarkom priporočajo branje svetniških zgledov, vzorov iz življenja svetnikov. Ti zgledi nas tem bolj primejo in tem bolj zajamejo, čim bliže so nam po času, po razmerah, po borbah in težavah vsakdanjega življenja in poklica.

Kadar smo listali po knjigi življenja svetnikov in svetnic iz davnih časov, se nam je hotelo dozdevati, kakor da smo prišli v neznan svet izrednih osebnosti, ki so bile obdarjene v nenavadni meri z božjo milostjo in na posebne načine odlikovane z nadnaravnimi darinami. Videli smo pred seboj nekaj, kar smo samo občudovali, ne da bi si upali reči: saj to pa tudi mi lahko storimo in dosežemo.

Ce pa beremo življenje sv. Janeza Boska ali svete Terezije Det. J., se kar oddahnemo, ko se prepričamo, da sveto živeti in se zveličati vendarle ni tako težko; saj je bil sv. Janez Bosko človek kakor mi, saj se je moral boriti z neprijetnostmi, kakor mi, saj je živel v enakih okoliščinah kakor mi. Ljubezen do Boga in do bližnjega, predvsem do zanemarjene mladine — mu je bilo glavno vodilo pri vsem delovanju in trpljenju. Zaupanje do nebeške Matere mu je dajalo moč in zagotavljalo uspehe.

Iz teh razlogov prav iskreno priporočamo knjigo z zgorajšnjim naslovom.

Dobi se in naroča: Rakovnik-Ljubljana.

Družba sv. Mohorja v Gorici, (sedaj morajo na spodnji rob na platnicah vsake knjige natisniti po italijansko »Sodalizio S. Ermacora — Gorizia«) je oskrbela svojim naročnikom za l. 1939 pet knjig. Reči moramo, da so kar res privlačne, primerne, po vsebini raznovrstne, koristne, izobraževalne in za vse priporočljive. Koledar ima vsebino po vzorcu naše Moh. družbe. Kot posebno zanimivost omenjamo dva opisa Trentarskega gospoda (J. Abrama) s sliko, ki je značilna za korajžnega, veselega »nunca«, ki je lani nenadoma umrl na obisku v Ljubljani. Koristno-zabavna je knjiga »Zdravnikovi spomini«, ki brez podpisa izdaja svojega vipavskega rojaka-strokovnjaka v pisavi in zdravljenju. »Dora« je lepa, zemljepisna povest znane pisateljice Pavline Pajkove. Zgodovina je zastopana s knjigo Stankota Staniča: »Dobe in podobe« iz cerkvene zgodovine. Za mladino (najmanjšo) je pa namenjena drobna knjižica s slikami »Bratec in sestrica«. (G. Th. Rotman.)

Jasnine. P. D. Considine, dr. J. — Prevel Karmel na Selu, p. Ljubljana-Moste.

Kaj hoče ta knjižica z nenavadnim, a lepim naslovom, bo bolj umevno, če natisnemo geslo, ki ga beremo pod naslovno slikico, predstavljajočo sv. Terezijo D. J. pri prvem sv. obhajilu: »Vse

jasnine mi vzhajajo iz Hostije beline«. — Dva šestitka Considine-jevih knjižic sta nam že znana, namreč: »Veselite se!« — in »Verno srce«. Tretji zvezek te priljubljene zbirke je prirejen z zgorajšnjim naslovom. Kakor v prvih dveh šestitkih vzgaja sloveči jezuitski pisatelj dušo k brezmejnemu zaupanju v neskončno dobrega Boga tudi v tem zvezku. V dokaz navedemo samo eno misel iz odstavka pod naslovom »Premalo velikodušnosti«: »Misliti vsekdar na božjo sodbo in na božjo kazen — ali je to primerno za božjega otroka? Kako bi mogli napraviti kaj velikega, če imamo Boga le za strogega Gospoda...?« ... Iz poglavja »Sveto veselje«: »Bolj ko je naše srce navezano na Boga, manj pomenijo v našem duhovnem življenju zunanje stvari. Ni nam mar, če nismo tako lepo opravljeni kakor drugi, ali če nimamo toliko zabav... Kjer je Bog, tam je veselje.« Broš. izvod stane 4, vezan 8 din.

PROŠNJE IN ZAHVALE.

M. B. priporoča sv. Tereziji Det. J., Mariji Pom. in presv. Srcu J. svojo bolno sestro, da bi se operacija posrečila. — Ž. F. V. se zahvaljuje škofu A. M. Slomšku, škofu Baragu in sv. Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo ter se še nadalje priporoča. Posebej priporoča presv. Srcu J. in Mariji neko važno prošnjo. — Zorn O. učiteljica, se zahvaljuje Brezmadežni za srečno prestani izpit in za dobljeno službo. — M. D. B. se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu in škofu Slomšku za večkratno uslišanje in zdravje v nosu — brez operacije. — T. M. priporoča sv. J. Bosku, škofu Slomšku svoje službene zadeve. — A. C. Lj. se zahvaljuje sv. Tadeju za uslišano prošnjo. — Neimenovan se priporoča Mariji Pom. na Brezjah za ozdravljenje živčne bolezni, za vreden prejem svetih zakramentov in dušni mir. — E. M. R. se priporoča priprošnji rajnega misijonarja Knoblehaja za rešitev v težki pravnih stvari in mučnem položaju.

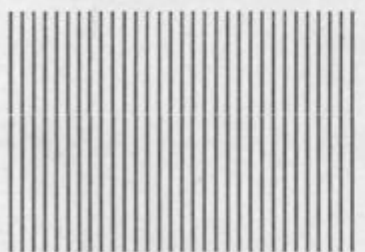
10.000

dinarjev, razdeljenih na 48 večjih in manjših nagrad, je na ponudbo.

Katerim nabiralcem in nabiralkam

NOVIH BOGOLJUBOVIH NAROČNIKOV

se morejo prisoditi, je bilo razloženo v oglasu na ovitku prve letošnje številke. Čas poteka. Sedmi dan marca 1939 je zadnji rok, ki je določen za nagradovanje. Poznejši priglasijo dobrodošli, toda uprava lista jih v število nagradnih upravičencev ne bo mogla več uvrstiti.

Priložnost torej do 7. marca 1939

Upravništvo »Bogoljuba«.

VSEBINA: Clanki: Papeštvo ne umrje. — Sveti Jožef, čisti varuh Device. (J. Š.) — Vzor dekliške katoliške dejavnosti. (Prof. Fr. Pengov.) — Molitev za Katoliško akcijo. (Prof. A. Strupič.) — Na očetov klic: 3. Sami naj delajo. (J. Langerholz.) — Kaj bo z baziliko božjega groba. (A. Č.) — Lstiek: Dve služkinji. (J. Plestenjak.) — Pesmi: Sv. Jožef. (J. Rahotnik.) — Povzdigovanje. (Fr. Neubauer.) — Naš Kralj naj živi. (P. Krizostom.) — Iz življenja Cerkve: Po svetih, po domovini. Marijine družine. Razno. Dobre knjige. — 10 slik v bakrotisku. — Na ovitku: Frančiškanska cerkev Marijinega oznanjenja v Ljubljani.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Češko-slovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za marec 1939.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Katoliška duhovščina. | Varstvo pravic kristjanov v Sveti deželi, mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.

Mesečni zavetnik: Sv. Jožef (19.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1 Sreda	Albin, škof	Uspeh kongresa Kristusa Kralja! Misijoni in duhovne vaje Posvetitev družin Sreč Jezus. Da bi več molili za duhovnike	Smarjeta	Buče
2 Četrtek	Simplicij		Skaručna	Polje pri Podčet.
3 Petek	Kunigunda, ces.		St. Jošt nad Vrh.	Zagorje
4 Sobota	Kazimir, spozn.		Krško	Prevorje
5 Nedelja	2. postna. Jan. Jož.	Apostolstvo mož in fantov	Toplice	Hoče
6 Poned.	Perpetva in Fel.	Spreobrnjenje grešnikov	Šenčur pri Kranju	
7 Torek	Tomaž Ak., ces. uč.	Naša univerza	Bučka	Cirkovec
8 Sreda	Janez od Boga	Krščanska vzgoja po šolah	Kandija, usm. br.	"
9 Četrtek	Frančiška Rim.	Pomanjkanje trpeči	Javorje nad Loko	Črna gora
10 Petek	40 mučencev	Spolnitev velikonočne dolžnosti	Selca nad Loko	
11 Sobota	Sofronij, škof	Naši škofje in njihovi nameni	Osišnica	St. Janž na D. p.
12 Nedelja	3. postna. Gregor V.	Naša Katoliška akcija	Sv. Gregor	St. Janž na D. p.
13 Poned.	Kristina, mučenica	Mir in soglasje v družinah	Sv. Križ nad Jes.	St. Lovrene, D. p.
14 Torek	Matilda, kraljica	Skupna molitev po družinah	Ljubljana, Jožef.	"
15 Sreda	Klemen Dvojak	Kristusovi apostoli	Radeče, Mar. dv.	Slivnica
16 Četrtek	Hilarij in Tacijan	Posvečevanje sv. zakona	Radeče	"
17 Petek	Jedert, devica	Zadeve naših naročnikov	Vel. Poljane	Fram
18 Sobota	Ciril Jeruz., c. uč.	Mladina po šolah	Stari trg ob Kolpi	"
19 Nedelja	4. postna. Sv. Jožef	Češčenje sv. Jožefa	Ljubljana, jezuiti	Prevalje
20 Poned.	Feliks in tov.	Zakonska zvestoba	Suhor	"
21 Torek	Benedikt, opat	Postna zapoved in duh pokore	Stranje	Braslovče
22 Sreda	Oktavijan	Naši misijonarji(rke)	Stična	"
23 Četrtek	Jožef Oriol	Pravične plače delavcev	Kresnice	Vransko
24 Petek	Gabrijel, nadangel	Priljubljen angelom varuhom	Tržič	"
25 Sobota	Oznanjenje D. M.	Naše matere	Ljubljana, frančišk.	Sv. Pavel pri Preb.
26 Nedelja	5. postna. Eman., m.	Nedeljska sv. maša	Vel. Dolina	Sv. Pavel pri Preb.
27 Poned.	Janez Dam., c. uč.	Naša verska poglobitev	St. Rupert	Sv. Martin ob Paki
28 Torek	Janez Kapistran	Bolniki in ponesrečenci	Leskovec	"
29 Sreda	Ciril, mučenec	Premišljevanje Jezus. trpljenja	Izlake	Sv. Jurij pri Taboru
30 Četrtek	Kvirin, mučenec	Težko skušani. Preganjeni	Hinje	"
31 Petek	Marija 7 žalosti	Vdanost v trpljenje. Umili	Veselovo	Sv. Andraž na P.

Odpustki za marec 1939.

1. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje n. č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

2. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

3. Petek, prvi v m. P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premišljujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj.

4. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na č. Brezmadežni, da zadostujejo za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.

5. Nedelja, prva v m. Sv. Janez Jožef. Čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa molijo pred izp. sv. R. T. — P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škapulji; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. istim kakor 9. dan.

6. Ponedeljek. Sv. Koleta. P. o. istim kakor 9. dan.

9. Četrtek. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

12. Nedelja. Sv. Gregorij. P. o. čl. br. sv. S. J. v br. c.

19. Nedelja. Sv. Jožef. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. c.; če te ne mo-

rejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 3. čl. »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; 4. čl. škap. br. karm. M. b. v br. ali žup. c.; 5. onim, ki nosijo višnjevi škapulji; 6. čl. br. preč. S. Mar.; 7. čl. družbe kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine; 9. čl. br. za duše v v.; 10. istim kakor 9. dan. — V. o.

22. Sreda. Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

25. Sobota. Marij. oznanjenje. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan; 2. čl. br. sv. S. J. kakor 19. dan; 3. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 4. čl. Mar. družbe; 5. čl. br. karm. M. b. v br. ali žup. c.; 6. čl. br. preč. S. Mar.; 7. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 8. čl. družbe kršč. družin; 9. čl. br. za duše v v.; 10. čl. r. v. br.; 11. čl. br. Sv. Duha danes ali v osmini v br. ali žup. c.; 12. istim kakor 9. dan. — V. o.

26. Nedelja, zadnja v m.; tih. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.; 2. čl. br. žal. M. b. s. črnim škap.

28. Torek. Sv. Janez Kapistran. P. o. istim kakor 9. dan.

31. Petek. Marija sedem žalosti. P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 2. čl. br. za duše v v.; 3. čl. br. žal. M. b. s. črnim škap.; 4. čl. br. sv. Družine; 5. čl. r. v. br. v br. c.

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBRESTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJB. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBRESTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

All je Vaša hiša že naročena

na prvi

slovenski katoliški dnevnik **SCOVENEC**

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“ v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno na ogled. Brezdvomno Vam bo ugaljal.

Pošteno pridno in zdravo dekle, ki ima rada otroke, išče za služkinjo boljša družina v Ljubljani. Plača ugodna, po dogovoru. — Nastop začetkom aprila. — Ponudbe, kolikor mogoče podrobne (zaželjeno tudi priporočilo domačega g. župnika), je poslati upravi Bogoljuba pod geslom: »Stalna in zanesljiva« št. 1868.

Inserirajte v Bogoljubu!

ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih rastlin z uporabo »HERSAN CAJA«, mešanico posebnih zdravilnih rastlin po receptu dr. R. W. Pearsona, glavnega zdravnika v Bengali (angleška Indija). Dolgoletna skušnja je pokazala vrednost »HERSAN CAJA«, in sicer z nedvomnim uspehom pri boleznih: poapnenja žil, boleznih krvnega obtoka, ženskih boleznih, bolečinah menstruacije (mesečno perilo), migreni, revmatizmu, ledvičnih boleznih, boleznih jeter, želodčnih motnjah, zastrupljenju, zaprtju, protinu, črevesnih boleznih, hemoroidih, splošnem in prehladnem debeljenju in proti zragi. »HERSAN CAJ« se dobi v vseh lekarnah.
Reg. S. št. 19834-33.

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Derganc
šef-prim. kir. odd. v p.
Ordintra: 11.—1.

Danes ni družine brez domače masti VEMA. Domača hišna mast VEMA se rabi za lišaje, zbode, praske, predrte čire, prišče, opekline, vodene mehurčke ter sploh za vse tudi zastarele rane na kateremkoli delu telesa. Matere in Vi, namažite majhne otroke po mestih, vnetih radi seča, z domačo mastjo VEMA, znaki vnetja zginejo čez noč. 1 škatljica masti VEMA 12 din.

Po pošti pošilja Laboratorij ALGA, Sušak. 5 škatljice VEMA din 60.—.

**Veliko
umazanega perila?
Nobenega strahu več!**

Kajti malo ali veliko: sa-
modelujoče pralno sredstvo
Radion ga opere čisto in be-
lo v najkrajšem času. Torej:

Ne muči se!
Vzemi
**SCHICHTOV
RADION**

R.J. 7-34